

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **L. M. S.**
zastoupena JUDr. Miroslavem Muchnou, advokátem
sídlem Vídeňská 181, 339 01 Klatovy

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 Plzeň

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **obec Běšiny,**
sídlem Běšiny 150, 339 01 Klatovy
zastoupena JUDr. Radomírem Šimáčkem, advokátem
sídlem Vídeňská 9, 339 01 Klatovy

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. PK-ŽP/17390/20,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), změněn výrok IV rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru životního prostředí (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 29. 4. 2020, č. j. ŽP/3905/20/Ho (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) tak, že odkaz na ust. § 115 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), byl změněn na odkaz na ust. § 129 odst. 5 stavebního zákona, a dále tak, že znění podmínky č. 1 výroku IV prvoinstančního rozhodnutí v části specifikace ověřené projektové dokumentace pro územní a stavební řízení, jež byla popsána v prvoinstančním řízení tak, ji „*zpracoval v 8/2011, 5/2016 Ing. J. P., autorizovaný inženýr pro vodohospodářské stavby – ČKAIT 0201101*“, byla napadeným rozhodnutím změněna na popis, že jde o dokumentaci vypracovanou 8/2011, 5/2016 a doplněnou v říjnu 2020, č. zakázky 4500-900-8E105016, Ing. J. P., autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby – ČKAIT 0201101. Ve zbytku žalovaný prvoinstanční rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.
2. Výrokem IV prvoinstančního rozhodnutí správní orgán prvního stupně na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále i „*žadatel*“) povolil podle ust. § 15 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vodní zákon*“) a ust. § 115 stavebního zákona k realizaci současně uděleného povolení k nakládání s vodami stavbu vodních děl zahrnujících oddílný splaškový kanalizační systém sestávající ze stok A až C zakončený centrální čistírnou odpadních vod, kopanou studnu a přeložku vodovodního řádu. Pro provedení stavby takto povolených vodních děl bylo současně stanoveno v prvoinstančním rozhodnutí 16 podmínek a povinností.
3. Žalobkyně vlastní v k. ú. B. mj. pozemek parc. č. X., jehož součástí je budova čp. X. (dále jen „*l.*“) a inženýrské sítě v pozemcích parc. č. X., X. a X.

II.

Žaloba

4. Žalobkyně svou žalobu v odst. IV žaloby rozčlenila do pětadvaceti žalobních bodů, kdy číslování námitek 1 až 25 v žalobě užívá pro přehlednost soud i v odůvodnění tohoto rozsudku.
5. Před pětadvaceti konkrétními žalobními námitkami žalobkyně v odst. III žaloby uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právních otázek žalovaným, chybné aplikace hmotného a procesního práva, neodstranění rozporů mezi tvrzeními žalobkyně, údaji uvedenými v žádosti žadatele a projektové dokumentaci stavby a ostatními podklady pro vydání rozhodnutí, dále že skutkový stav je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, a že napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, kdy žalovaný porušil ust. § 89 odst. 2 druhá věta správního řádu, kdy správnost napadeného rozhodnutí a

jeho soulad s právními předpisy zkoumal jen formálně, přestože mohl být dotčen veřejný zájem.

6. Pětadvacet konkrétních žalobních námitek spočívalo v následující argumentaci.
7. Žalobkyně je vlastníkem staveb technické infrastruktury nacházejících se na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a její práva mohou být prováděním stavby přímo dotčena. Přesto žalovaný stejně jako správní orgán prvního stupně žalobkyni ve výroku rozhodnutí nesprávně neoznačil jako účastníka řízení dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu na základě ust. § 109 písm. d) stavebního zákona. Dotčené orgány a ani ostatní účastníci řízení nebyli nikdy seznámeni s tím, že žalobkyně je vlastníkem staveb technické infrastruktury nacházejících se na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a nemohli se tak vyjadřovat k žádosti žadatele se znalostí této skutečnosti. Dotčené orgány a ani ostatní účastníci řízení nebyli seznámeni s doplněním projektové dokumentace Ing. J. P. z října 2020, č. zakázky 4500-900-8E105016, (dále jen „*doplnění projektu*“), proto se k němu včetně vhodnosti navrženého řešení odkanalizování stavby žalobkyně nemohli vyjádřit. Žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že tato pochybení nemají fakticky vliv na výsledek řízení a nezpůsobila újmu na právech žalobkyně (to vše dále jen „*námítka 1*“).
8. Žalovaný řádně nevypořádal námitku žalobkyně, že údaje a tvrzení uvedené v projektové dokumentaci jsou nepravdivé, když uvedl, že žalobkyně neuvedla konkrétně, o jaké údaje a tvrzení šlo. Žalobkyně zdůraznila, že ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 17. 4. 2020 podrobně na stranách 1 až 9 popsala, které konkrétní údaje v projektové dokumentaci pokládá za nepravdivé a z jakých důvodů, a navrhla důkazy k prokázání svých tvrzení (to vše dále jen „*námítka 2*“).
9. Dokumentaci Možnosti odkanalizování čp. 16 vypracovanou Ing. J. P., č. zakázky 4500-900-8-E185001, s datem 2/22020 (dále jen „*variantní projekt*“) nelze přezkoumávat ve smyslu její úplnosti a přehlednosti, a je dokladem, který prokazuje, že provedení záměru neznemožní připojení stavby čp. X. na nově budovanou kanalizaci, ani neznevýhodní žalobkyni v možnosti napojení se na povolovanou kanalizaci, je dostatečně konkrétní, aby nastínila technické požadavky tohoto připojení, vypořádává námitky, kterými žalobkyně vyjadřuje své pochybnosti o funkčnosti stávajícího kanalizačního systému, a tedy i pochyby o možnosti napojit se na tento stávající systém (to vše dále jen „*námítka 3*“).
10. Žalobkyně spороvala závěr žalovaného, že pokud by z napadeného rozhodnutí vyplývalo, že stavbu čp. X. lze napojit pouze v konkrétním místě povolované kanalizace pro veřejnou potřebu, splnění takové podmínky by vyžadovalo součinnost žalobkyně, kdy v případě odepření této součinnosti by žadatel nezaviněně prováděl stavbu v rozporu se stavebním povolením. Podle žalobkyně žalovaný nesprávně a neodůvodněně předpokládal odepření součinnosti pouze v případě žalobkyně na rozdíl od ostatních vlastníků napojovaných nemovitostí. Žalobkyně v podání ze dne 17. 4. 2020 uvedla, že jedinou reálnou variantou napojení je varianta 3 variantního projektu (kanalizační přípojka z prostoru dvora bývalého l. do stávající stoky oddílné kanalizace přibližně 20 metrů od stávající jímky k vratům areálu lihovaru a od revizní šachty přibližně 49 metrů). Náklady na přípojku prodlouženou o přibližně 45 metrů oproti napojení do původní stoky CA by byly přibližně 170 000 Kč. Za vznik této majetkové újmy je odpovědný žadatel a projektant. Stávající stoka oddílné kanalizace je ve skutečnosti stokou jednotné kanalizace, která se má v rozporu se žádostí žadatele napojit do stoky C nového kanalizačního systému, kdy upozornění

žalobkyně na to může být důvodem pro a priori předpoklad odepření součinnosti žalobkyně (to vše dále jen „*námítka 4*“).

11. Závěr žalovaného, že doplnění projektu vede k tomu, že je možné předejít případné konfliktní situaci, protože specifikuje technické řešení vysazení odbočky na stoce C, prostřednictvím které bude možné provést odkanalizování stavby č. p. X. do povolené kanalizace, je podle žalobkyně v rozporu se spisem a je nedůvodný (to vše dále jen „*námítka 5*“).
12. Žalovaný uvedl, že řešení vysazení odbočky na stoku C zajišťující odkanalizování stavby č. p. X. do stávající nebo povolené kanalizace přijaté v doplnění projektu je v souladu s územním rozhodnutím a je technicky i ekonomicky vhodné, a že pro výsledek řízení není relevantní, jakým způsobem jsou v současné době odváděny odpadní vody ze stavby č. p. X. Žalobkyně namítla, že žalovaný nepřihlédl k jejím námitkám v podání z 23. 10. 2020: doplnění projektu není pravdivé v rozhodujících údajích, s žalobkyní nebylo projednáno a nebyl vyžádán její souhlas ani vyjádření. Textová část doplnění projektu chybně navrhuje řešení zrušením existující stavby žalobkyně uvedené pod bodem C. 5) odvolání - kanalizace dešťových a provozních odpadních vod lihovaru. Dále žalobkyně namítla, že při provádění stavby byla poškozena stávající kanalizace řešící nemovitosti žalobkyně, kdy žadatel žalobkyni o tomto poškození neinformoval ani nenavrhl způsob odstranění poškození, a poškození vadně opravil. Z toho žalobkyně dovodila, že navrženým technickým řešením chce žadatel žalobkyni poškodit. Textová část doplnění projektu nepravdivě uvádí, že kanalizační potrubí odvádějící odpadní vody z areálu bývalého l. do vlastní ČOV lihovaru bylo v minulosti využíváno pro odvádění vod splaškových, kdy žalobkyně toto popřela, protože splaškové vody byly v minulosti sváděny do odpadní jímky, která byla a dosud je pravidelně vyvážena, a nikoli do ČOV l. - nevyužívání l. k průmyslové výrobě není důvodem pro zrušení existující kanalizace dešťových a provozních odpadních vod l. Dále textová část doplnění projektu nepravdivě uvádí, že případnou úpravou vnitřních instalací odpadní kanalizace v objektu je možné do stoky C odvádět veškeré splaškové odpadní vody z areálu bývalého l. a že při realizaci zbývajících 2,5 m dostavby kanalizační stoky C bude křížena trasa původní odpadní kanalizace odvádějící odpadní vody z l. na původní vlastní ČOV l. K tomu žalobkyně znovu uvedla, že při provádění stavby byla poškozena stávající kanalizace řešící nemovitosti žalobkyně, kdy žadatel žalobkyni o tomto poškození neinformoval ani nenavrhl způsob odstranění poškození, a poškození vadně opravil – žadatel projektanta o poškození a opravách neinformoval nebo jde o úmyslnou nepravdu, kdy trasa původní odpadní kanalizace na ČOV l. dosud nebyla stavbou kanalizační stoky C křížena. Dále žalobkyně uvedla, že textová část doplnění projektu nepravdivě uvádí, že celý areál bývalého l. č. p. X. v B. tak bude dle dostupných podkladů poměrně jednoduše napojen na novou stoku C splaškové kanalizace a odpadní vody budou likvidovány na centrální ČOV a že vyřešením vnitřních instalací systému splaškové kanalizace je možné odvádět splaškové vody z celého areálu bývalého l., přestože žalobkyně ve svém podání ze dne 17. 4. 2020 uvedla pod bodem 2 k výkresu č. 1, že varianta 1 uvádí nepravdivě možnost napojení propojením stávající odpadní kanalizace z areálu l. do stoky splaškové kanalizace obce B. se zakončením na ČOV a že varianta 2 uvádí nepravdivě možnost napojení propojením stávající odpadní kanalizace

z areálu I. do stoky C v současnosti budované splaškové kanalizace. Přitom projektant v třetím odstavci bodu 2 i AQUAŠUMAVA s. r. o. ve vyjádření ze dne 3. 3. 2020 uvedli, že odpadní vody vypouštěné z provozu I. svým složením neodpovídají parametrům na vypouštění do veřejné stoky splaškové oddílné kanalizace. Žalobkyně znovu zdůraznila, že jedinou reálnou a smysluplnou variantou napojení je varianta 3, spočívající v kanalizační přípojce z prostoru dvora bývalého I. do stávající stoky kanalizace provozované společností AQUAŠUMAVA s. r. o. Projekt nezohledňuje, že z výroku B rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru životního prostředí, zn. ŽP/4194/06/Šp ze dne 26. 10. 2006 je zřejmé, že současná kanalizace s ČOV, která má být napojena na stoku C povolené kanalizace, je kanalizací jednotnou a nikoli oddílnou.

Toto zakládá důvod pochybovat o nepodjatosti projektanta Ing. P. a také pochybovat o správnosti doplnění projektu. Podle územního rozhodnutí z 15. 4. 2011 má být oddílná splašková kanalizace v 1. etapě záměru napojena na stávající systém oddílné kanalizace zakončený čistírnou odpadních vod u Nového rybníka, kdy nic nebrání tomu, aby pro odkanalizování nemovitostí žalobkyně byla zřízena odbočka na stávajícím systému oddílné kanalizace zakončeném čistírnou odpadních vod u Nového rybníka (varianta 3), která nebude poškozovat stávající technickou infrastrukturu žalobkyně a její ochranná pásma. Za chybný a nezdůvodněný označila žalobkyně i závěr žalovaného, že není relevantní aktuální způsob odvádění odpadní vody I., kdy veřejným zájmem vysloveným v podmínkách č. 3 a 4 územního rozhodnutí je požadavek, aby záměrem nedošlo k poškození existujících staveb a aby inženýrské sítě umísťované v území byly v projektové dokumentaci zkoordinovány se stávajícími sítěmi podle normy ČSN 736005-Prostorové uspořádání sítí technického vybavení (to vše dále jen „*námítka 6*“).

13. Žalobkyně poukázala na to, že doplněním projektu byl odstraněn nesoulad s územním rozhodnutím, které předpokládalo technické řešení pro odkanalizování stavby žalobkyně do nově budované kanalizace, kdy to trvalo žadateli, správním orgánům a dotčeným orgánům více než čtyři roky, aniž by k tomu došlo bez aktivity žalobkyně a zásahů správních soudů. Obě dvě etapy záměru uváděné v územním rozhodnutí byly sloučeny do jedné etapy, avšak splnění podmínek první etapy v projektové dokumentaci není zajištěno. Projekt neobsahuje první etapu záměru, tudíž neobsahuje údaje pro zřízení odbočky na stávající systém veřejné kanalizace pro odkanalizování stavby žalobkyně a neobsahuje ani žádné údaje o nahrazení stávající jednotné kanalizace ve východní části obce oddílnou splaškovou kanalizací a dešťovou kanalizací před jejím napojením na stoku C (to vše dále jen „*námítka 7*“).

14. Žalovaný pominul, že byl povinen provést posouzení projektu podle ust. § 111 odst. 1 písm. b) až d) stavebního zákona, a nikoli jen podle písm. a) uvedeného zákonného ustanovení. Posouzení z hlediska ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona nebylo navíc podrobně odůvodněno (to vše dále jen „*námítka 8*“).

15. Pokud žalovaný argumentoval tím, že projekt řeší souběh a případné křížení záměru se stávajícími inženýrskými sítěmi v souhrnné technické zprávě (str. 10 odst. 1.G), kde je stanoveno, že prostorové uspořádání sítí technického vybavení s povolovaným záměrem bude provedeno dle požadavků jednotlivých vlastníků či správců sítí

technického

vybavení v souladu s normou ČSN 73 6005, pominul, že projekt nepředpokládal a neřešil žádný souběh a žádné křížení záměru se stávajícími inženýrskými sítěmi. Žalovaný se otázkou požadavků žalobkyně jako vlastníka sítě technického vybavení na záměr ve skutečnosti nezabýval (to vše dále jen „*námítka 9*“).

16. Žalobkyně s odkazem na ust. § 129 odst. 5 stavebního zákona uvedla, že správní orgán prvního stupně byl oprávněn a povinen v opakovaném stavebním řízení požadovat doplnění podkladů, a to pouze v rozsahu nezbytném pro opakované projednání stavby. Pokud v mezidobí došlo ke změně situace a inženýrské sítě žalobkyně byly poškozeny, bylo nezbytné, aby stavební úřad požadoval od žadatele doplnění podkladů tak, aby byly splněny podmínky vydaného územního rozhodnutí (to vše dále jen „*námítka 10*“).
17. Závěr žalovaného, že poškození inženýrských sítí žalobkyně může být předmětem pouze soukromoprávního sporu, je podle žalobkyně v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 22 Cdo 5156/2014). Civilní soud by nenahrazoval činnost projektanta a stavebního či vodoprávního úřadu v opakovaném stavebním řízení. Pokud žalovaný dospěl k názoru, že nemůže řešit námitku poškození inženýrských sítí žalobkyně v opakovaném stavebním řízení, měl podle ust. § 114 odst. 3 stavebního zákona věc postoupit orgánu, do jehož působnosti tato námitka spadá (to vše dále jen „*námítka 11*“).
18. Závěr žalovaného, že předložený projekt souběh sítí technického vybavení (stávajících i plánovaných) řeší v souladu s normou ČSN 73 6005, není správný, neboť projekt neobsahuje žádné doklady o respektování ochranných pásem stávajících inženýrských sítí žalobkyně a ani řešení souběhu (a křížení) inženýrských sítí žalobkyně (stávajících i plánovaných) v souladu s touto normou (to vše dále jen „*námítka 12*“).
19. I závěr žalovaného, že plnění z dohody uzavřené mezi žalobkyní a žadatelem o opravě poškození inženýrských sítí nelze vymáhat prostřednictvím správního rozhodnutí, neboť se jedná o čistě soukromoprávní akt mezi odvolatelnou a žadatelem, též není podle žalobkyně správný. Obsahem dohody bylo totiž projektové řešení souběhu plánovaných inženýrských sítí nahrazujících dosavadní stavbou poškozené inženýrské sítě žalobkyně se stavbou žadatele – žalobkyně tak má legitimní zájem na tom, aby toto projektové řešení bylo součástí žádosti žadatele v opakovaném stavebním řízení (to vše dále jen „*námítka 13*“).
20. Podle žalobkyně vada spočívající v tom, že prvoinstanční rozhodnutí mělo být vydáno na základě ust. § 129 odst. 5 stavebního zákona a nikoli dle ust. § 115 stavebního zákona, zkrátila práva žalobkyně, protože ust. § 129 odst. 5 stavebního zákona ukládá postup nejen podle ust. §§ 109 až 115, ale také povinnost požadovat doplnění podkladů v rozsahu nezbytném pro opakované projednání stavby. Žalovaný a správní orgán prvního stupně však doplnění podkladů nezbytných pro opakované projednání stavby nepožadovali, byť si byli vědomi poškození inženýrských sítí žalobkyně a zásahů do jejich ochranných pásem stavbou žadatele (to vše dále jen „*námítka 14*“).

21. Závěr žalovaného, že nové projednání žádosti by vedlo k vydání identického rozhodnutí, hojícího formální nedostatek, není podle žalobkyně správný, protože nové projednání žádosti by umožnilo, aby se dotčené orgány mohly poprvé vyjádřit k doplnění projektové dokumentaci žadatele a také nutnosti doplnění projektového řešení souběhu plánovaných inženýrských sítí žalobkyně, nahrazujících dosavadní stavbou poškozené inženýrské sítě, se stavbou žadatele a o projektové řešení opravy ostatních inženýrských sítí žalobkyně poškozených stavbou žadatele (to vše dále jen „*námítka 15*“).
22. Žalobkyně znovu poukázala na to, že nic nebrání tomu, aby pro odkanalizování nemovitostí žalobkyně byla zřízena odbočka na stávajícím systému oddílné kanalizace zakončeném čistírnou odpadních vod u Nového rybníka (varianta 3), která nebude poškozovat stávající technickou infrastrukturu žalobkyně a její ochranná pásma. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že její námitka, že v rámci nového projednání nebyl projekt doplněn tak, aby napravil nedostatky vytýkané (soudem) rozhodnutí městského i krajského úřadu, se stává bezpředmětnou poté, co žadatel dne 7. 10. 2020 svou žádost doplnil o doplnění projektu. Podle žalobkyně totiž nedostatky vytýkané soudem tak není možné napravit doplněním projektu o variantu, která předpokládá poškození stávající technické infrastruktury žalobkyně a její ochranná pásma, a naopak které neobsahuje variantu, která nepředpokládá poškození stávající technické infrastruktury žalobkyně a její ochranná pásma (to vše dále jen „*námítka 16*“).
23. Žalobkyně dále nesouhlasila s posouzením žalovaného, že souhlas či vyjádření žalobkyně k doplnění projektu, které předpokládá poškození stávající technické infrastruktury a její ochranná pásma a představuje pro žalobkyni nepřípustné technické řešení, není pro povolení stavebního záměru třeba, když rozsah, podoba, jakož i konkrétní technické řešení je v dispozici žadatele, přičemž vysazením odbočky bude dotčen pouze pozemek ve vlastnictví žadatele. Podle žalobkyně je třeba pro povolení stavebního záměru, který předpokládá poškození stávající technické infrastruktury žalobkyně a její ochranná pásma, její souhlas, neboť jím dojde k zásahu do jejího ústavně chráněného vlastnického práva. Nevhodné a nedůvodné technické řešení musí být zamítnuto. Vysazením výše uvedené odbočky sice bude dotčen pouze pozemek ve vlastnictví žadatele, avšak současně dojde k poškození stávající technické infrastruktury žalobkyně a zásahu do jejího ochranného pásma, proto měl být souhlas žalobkyně vyžadován (to vše dále jen „*námítka 17*“).
24. Závěr žalovaného, že napojení stavby č. p. X. prostřednictvím odbočky na stoce C není podmíněno zrušením stávající vnitřní kanalizace, protože doplnění projektu takové řešení nestanovuje, je podle žalobkyně též nesprávný, protože textová část doplnění projektu výslovně uvádí na straně 2, že řešením napojení areálu bývalého I. na splaškovou kanalizaci do nové stoky C je využití stávajícího kanalizačního potrubí z objektu č. p. X. vedoucí na vlastní ČOV I., která již řadu let není v provozu a napojení tohoto potrubí na nový splaškový kanalizační systém obce -

stoku

C (to vše dále jen „*námítka 18*“).

25. Závěr žalovaného, že stávající systém odkanalizování obce B. je oddílnou kanalizací, není podle žalobkyně správný a byl pravděpodobně motivován snahou zakrýt nesplnění podmínek pro použití veřejných prostředků poskytnutých Evropskou unií a Plzeňským krajem. V odvolání žalobkyně navrhla k této otázce vyžádat doplnění vyjádření
žadatele ze dne 3. 3. 2020, doplnění vyjádření společnosti AQUAŠUMAVA s.r.o. ze dne 3. 2020 zn. 051/2020, opravu vyjádření společnosti AQUAŠUMAVA s.r.o. ze dne 3. 3. 2020 zn. 052/2020, avšak správní orgán prvního stupně a ani žalovaný se jejím návrhem vůbec nezabývali, ač může být dotčen veřejný zájem. Jak vyplynulo z vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí ze dne 23. 10. 2020, a z podkladu č. 9 dodaného žadatelem žalovanému (rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru životního prostředí zn. ŽP/4194/06/Šp ze dne 26. 10. 2006 o povolení k nakládání s vodami a prodloužení povolení k prozatímnímu užívání stavby ČOV typu VHS I pro rodinné domy, správní budovu ZD a nákupní středisko v B. a kanalizace ke zkušebnímu provozu), je současná kanalizace s ČOV, která má být napojena na stoku C budované splaškové kanalizace, kanalizací jednotnou a nikoli oddílnou (viz výrok B rozhodnutí). Potvrzuje to i str. 1 až 9 průvodní a technické zprávy projektanta Ing. J. P. z 6/2005 pro územní rozhodnutí stavby vydané v roce 2006. Jako důkaz pro tato tvrzení žalobkyně označila a k žalobě přiložila specifikované rozhodnutí Městského úřadu Klatovy a průvodní a technickou zprávu (to vše dále jen „*námítka 19*“).
26. Podle žalobkyně žalovaný pochybil, když nepovažoval za procesní vadu to, že správní orgán prvního stupně nevyhověl návrhu žalobkyně na provedení důkazu ústním jednáním spojeným s ohledáním na místě. Bylo totiž vedeno opakované stavební řízení, od doby podání žádosti žadatele uplynuly více než čtyři roky a v mezidobí došlo stavbou
žadatele k poškození stávající technické infrastruktury žalobkyně a zásahu do jejího ochranného pásma. Kontrolní prohlídka v rámci stavebního dozoru nemohla nahradit ohledání na místě, protože k ní žalobkyně ani její zástupce nebyli přizváni, nemohli se tak vyjádřit k nepravdivým údajům přítomných osob, které se na poškozeních podíleli, a
poškození stávající podzemní technické infrastruktury žalobkyně nejsou jednoduše zjištělná (to vše dále jen „*námítka 20*“).
27. Žalovaný pochybil, když měl za to, že otázka správnosti podkladů ve věci existence stávající kanalizace pro veřejnou potřebu není předmětem stavebního řízení a že správní orgán prvního stupně nemá nástroj, jak správnost těchto údajů ověřit. Takové posouzení by správním orgánům znemožňovalo provést řádné posouzení žádosti v případech, kdy vzniknou pochyby o správnosti podkladů. Změna stavby před dokončením otázku přezkoumání správnosti podkladů neřeší, neboť i v řízení o změně stavby před dokončením může žadatel správním orgánům opětovně předložit nesprávné podklady (to vše dále jen „*námítka 21*“).
28. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není pravdou, že žádná z podmínek napadeného rozhodnutí žadatele nezavazuje k respektování stávajících inženýrských sítí, a tedy i k opravám zjištěných porušení na inženýrských sítích ve vlastnictví žalobkyně, jde o

názor nesprávný. Podmínka č. 2 výroku IV prvoinstančního rozhodnutí uložila provádění zemních a montážních prací v ochranných pásmech zemních vedení podle podmínek jejich vlastníků, popř. provozovatelů uvedených v jejich vyjádřeních k povolované stavbě, aniž by zde byla žalobkyně uvedena. Žalobkyni jako vlastníka zemních vedení ostatně žadatel nikdy o vyjádření k žádosti nežádal, aniž to žalovaný zohlednil. Správní orgány tudíž chybně nevyzvaly žadatele k předložení chybějícího vyjádření žalobkyně jako vlastníka zemních vedení k podané žádosti (to vše dále jen „*námitka 22*“).

29. Žalovaný pochybil, když nepřisvědčil námitce žalobkyně rozporující podmínku č. 13 prvoinstančního rozhodnutí, která stanovila pouze provedení závěrečné kontrolní prohlídky. Žalobkyně připustila, že stavební zákon neuvažuje účast osob, které byly účastníky stavebního řízení, při kontrolních prohlídkách stavby, avšak jde o systémovou chybu, neboť správní orgán prvního stupně k nim nepřizve vlastníky pozemků a staveb, které jsou kontrolovanou stavbou poškozovány, a tak nemůže být na vzniklá poškození upozorněn, zvláště u poškození podzemních staveb. Z tohoto důvodu měl správní orgán prvního stupně provést kontrolní prohlídku také k zajištění kontroly provedení oprav zjištěných porušení stávajících inženýrských sítí žalobkyně a také kontrolu vysazení odbočky pro připojení nemovitostí žalobkyně (to vše dále jen „*námitka 23*“).
30. Odmítnutí námítka diskriminace žalobkyně tím, že povolovaný stavební záměr nepředpokládá napojení stavby č. p. X. na nově budovanou kanalizaci pro veřejnou potřebu a že byly poškozeny inženýrské sítě v jejím vlastnictví, bylo nesprávné. Pokud po čtyřech letech odmítání řešení napojení stavby č. p. X. na nově budovanou kanalizaci pro veřejnou potřebu bylo schváleno nevhodné doplnění projektu, předpokládajícího porušení inženýrských sítí ve vlastnictví žalobkyně a neupravujícího technické řešení již vzniklého poškození porušení inženýrských sítí, nestala se tím námitka diskriminace bezpředmětnou (to vše dále jen „*námitka 24*“).
31. Žalobní námítka 1 až 24 prokazují, že nedostatky napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, nebyly pouze formální, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a že žalovaný jeho nedostatky nezhojil změnou napadeného rozhodnutí a doplněním odůvodnění. Žalobkyně odkázala a k žalobě přiložila jako důkaz na publikaci Diskriminace – manuál pro pracovníky institucí vydanou Poradnou pro občanství/Občanská a lidská práva, Praha 2006 (dále jako „*manuál*“), podle níž je zákaz diskriminace obsažen mimo jiné v ustanovení čl. 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Listiny základních práv a svobod, v Mezinárodní úmluvě o odstranění všech forem rasové diskriminace č. 95/1974 Sb. a v evropských antidiskriminačních směrniciích, např. č. 2000/43/ES. Zákaz diskriminace se vztahuje mimo jiné na žadatele

jako subjekt veřejného práva. Podle názoru žalobkyně je možnost připojení vlastníka nemovitosti na veřejnou kanalizaci nutno považovat za službu, kterou vlastník veřejné kanalizace nabízí vlastníkům nemovitostí v obci jako určité části veřejnosti. Žalobkyně odkázala na ust. § 3a o. s. ř. a ust. § 1 odst. 3 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně dodala, že s napojením 5 EO v nemovitosti I. na kanalizaci počítá průvodní zpráva (viz str. 28). Na str. 24 až 29 technické zprávy je seznam odboček kanalizačních přípojek v předem projednaných místech s majiteli nemovitostí (nebo navržených dle zkušeností a označeno "neověřeno"). Součástí projektové dokumentace jsou pouze odbočky pro domovní přípojky bez jejich trubního vedení s tím, že bude provedeno 158 odboček. Žadatel ani nikdo jiný s žalobkyní nikdy neprojednával orientační trasu potrubí domovní kanalizační přípojky a místa vysazení příslušných odboček, na rozdíl od ostatních vlastníků nemovitostí v obci, se kterými jednáno bylo. Toto označila žalobkyně za diskriminační praktiku žadatele (to vše dále jen „*námítka 25*“).

32. Žalobkyně navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí v části, již byl částečně změněn a ve zbytku potvrzen výrok IV napadeného rozhodnutí týkající se stoky C.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

33. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobní body vypořádal v napadeném rozhodnutí jako odvolací námítka.
34. Žalovaný dále vyjádřil své stanovisko k jednotlivým žalobním bodům, které soud stručně shrnuje takto: K námitce 1 žalovaný uvedl, že nedošlo k faktickému zkrácení práv žalobkyně. K námitce 2 žalovaný uvedl, že žalobkyně nerozvedla tvrzené vady vypořádání jejích námitek. U námítky 4 žalovaný uvedl, že odbočka stoky jen usnadňuje připojení na stoku, kdy není třeba zasahovat do tělesa stoky. Správním rozhodnutím nemohou být stanoveny podmínky, jejichž plnění závisí na jednání třetí osoby. Argumentace týkající se navýšení nákladů na pořízení kanalizační přípojky oproti původnímu plánovanému připojení na stoku CA není relevantní, neboť ve stavebním řízení se posuzuje dodržení platného územního rozhodnutí, které již původní stoku CA nezahrnuje. Došlo k doplnění odbočky i na stoce C umožňující odkanalizování objektů žalobkyně a projektová dokumentace je tak v souladu s pravomocným územním rozhodnutím. K námitce 6 žalovaný uvedl, že poškození sítě žalobkyně nebylo předmětem napadeného stavebního řízení. U námítky 7 žalovaný uvedl, že předmětem stavebního povolení je výstavba nové části kanalizace, která se napojí na stávající kanalizaci obce, tudíž napadené stavební povolení nemůže obsahovat zřízení odbočky na již existující povolené kanalizaci. K námitce 8 žalovaný uvedl, že to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí explicitně neuvedl doslovné posouzení doplnění projektové dokumentace ve vztahu k ust. § 111 odst. 1 stavebního zákona, není důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Vzhledem

k tomu, že v rámci přezkoumávání doplnění projektové dokumentace žalovaný neshledal, že by vyžadovalo doplnění či úpravy, je zřejmé, že toto doplnění bylo vypracováno v souladu s ust. § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Vzhledem k povaze stavby (podzemní liniová stavba technické infrastruktury ukládaná do tělesa komunikace), je taktéž zřejmé, že místo stavby je přístupné a nevyžaduje vybudování dalšího technického vybavení. Pokud by předložené podklady byly v rozporu s požadavky dotčených orgánů vyjádřených v závazných stanoviscích, nebylo by možné na základě ust. § 149 odst. 1 správního řádu vydat povolení stavby. K námitce 9 žalovaný uvedl, že v rámci povolení stavby se pak do projektové dokumentace zakreslí křižující stavby, o nichž se ví. Toto bylo učiněno i v žadatelem doložené projektové dokumentace. Žalobkyně začala rozporovat křížení staveb až v okamžiku, kdy došlo k faktickému poškození jejího majetku. Pokud se pak při vlastní realizaci stavby zjistí, že skutečný stav je odlišný od údajů, které byly dostupné při projektové fázi, je třeba na toto reagovat například změnou stavby před dokončením, kdy tento institut stavebního zákona umožňuje projednat změnu schváleného stavebního záměru v souvislosti s nově zjištěnými podmínkami v území. K námitce 12 žalovaný uvedl, že na straně 8 napadeného rozhodnutí souběh a křížení sítí technického vybavení je řešen projektovou dokumentací na straně 10 Souhrnné technické zprávy. Zároveň z výkresové dokumentace, výkresu C.4.c, je zřejmé, že projektová dokumentace byla zpracována s ohledem na stávající síť technického vybavení, výše uvedená situace obsahuje zakresl kanalizace I. Stejně tak doplnění projektové dokumentace bylo zpracováno svědomím existence stávající kanalizace I., jak vyplývá z výkresu č. 2, ve kterém je tato stávající kanalizace ve vlastnictví žalobkyně zanesena. K námitce 13 žalovaný uvedl, že pokud se žadatel v rámci soukromoprávního ujednání vůči žalobkyni zavázal provést úpravy projektové dokumentace, městský úřad či žalovaný nemůže tímto podmiňovat vydání stavebního povolení. K námitce 14 a 15 žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že předkládané technické řešení souběhu a křížení sítí technické infrastruktury není v rozporu s požadavky stavebního zákona či příslušné normy, nebylo nutné projektovou dokumentaci v tomto ohledu nijak doplňovat či měnit, a proto žalovaný dospěl k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí není stíženo takovou vadou, pro kterou by bylo nutné jej zrušit. K námitce 17 žalovaný uvedl, že technické řešení vysazení odbočky pro budoucí napojení stavby č. p. X. pouze navrhuje konkrétní místo, kam by měla být přivedena kanalizační přípojka. Zhotovení samotné kanalizační přípojky (její přivedení k odbočce na stoce) je však v dispozici pouze žalobkyně. Žalobkyně neuvádí konkrétně, jaký zásah do jakého ochranného pásma má na mysli, případně z kterého právního předpisu či rozhodnutí toto ochranné pásmo plyne. Dle projektové dokumentace musí být veškeré inženýrské podzemní sítě před zahájením stavby vytýčeny a křížení a souběhy musí být řešeny dle ČSN 73 6005. K námitce 18 žalovaný uvedl, že doplnění projektové dokumentace v žádném případě nepodmiňuje napojení stavby č. p. X. na stoku C zrušením vnitřní kanalizace, ale upravuje možnost napojení stavby č. p. X. na stoku C s využitím stávající vnitřní kanalizace. Avšak i přes tento návrh je řešení vnitřní kanalizace pouze v dispozici žalobkyně. K námitce 19 žalovaný uvedl, že předmětem správního řízení je pouze posouzení navrhované stavby a jejího souladu s právními předpisy a požadavky dotčených orgánů. K námitce 20 a 23 žalovaný uvedl, že kontrolní prohlídka stavby lze provést v případech, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné, z čehož lze zcela zřejmě dovodit, že kontrolní prohlídku stavby lze provést na základě podnětu. K námitce 21 žalovaný uvedl, že správní orgán

nemá nástroj, jak ověřit, že údaje o existenci sítí technického vybavení, zejm. podzemních, které jsou poskytovány vlastníky těchto sítí, jsou správné. K námitce 22 žalovaný uvedl, že k respektování stávajících sítí technického vybavení je stavebník event. zhotovitel vázán zákonem, ustanovení ust. § 160 odst. 2 stavebního zákona zhotovitele zavazuje při provádění stavby dodržovat technické normy, ust. § 152 odst. 1 stavebního zákona stanovuje povinnost při provádění stavby mít

na zřeteli i ochranu majetku a šetrnost k sousedství. Územní rozhodnutí mohli účastníci územního řízení napadnout řádnými opravnými prostředky, tj. tuto možnost měl i právní předchůdce žalobkyně. Dále žalovaný uvedl, že není v moci ani

v kompetenci prvoinstančního orgánu nebo žalovaného, aby bylo v rámci řízení o povolení kanalizace v obci řešeno konkrétní připojení jednotlivých parcel. Přípojky nejsou vodní díla a jejich umístění či povolení je v kompetenci obecného stavebního úřadu. Prvoinstanční orgán nemůže tedy řešit ani náklady na zbudování jednotlivých přípojek a není v jeho silách, aby posoudil finanční nákladnost jednotlivých přípojek v celé obci. Žalovaný dále upozorňuje na ust. § 159 odst. 2 stavebního zákona, dle kterého

za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované projektové dokumentace a proveditelnost stavby podle této dokumentace, jakož i za technickou a ekonomickou úroveň projektu technologického zařízení, včetně vlivů na životní prostředí, odpovídá projektant. Prvoinstanční orgán tedy zkoumá to, zda je projektová dokumentace vypracována dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů, a zda lze stavbu podle této dokumentace provést, ale již nezkoumá to, zda se jedná o ekonomicky nejvýhodnější řešení. Co se týká námitky diskriminace žalobkyně, v postupu správního orgánu prvního stupně žalovaný žádný prvek diskriminace nespatriil.

35. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

36. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 4. 2. 2021 uvedla, že napadené rozhodnutí není nezákonné z důvodů uvedených v žalobě a že námitky žalobkyně žalovaný i správní orgán prvního stupně vypořádaly správně a dostatečně. Původní stoka napojující se do stoky C je stoka splaškové kanalizace, nikoli stokou jednotné kanalizace. Žadatel potvrdil, že došlo k poškození části vedení z l. do ČOV l. při provádění stavby, a to z důvodu, že vlastníci l. nedodali v územním řízení zakreslení svých sítí., avšak poškození již bylo opraveno a není to předmět řízení. Žadatel žalobu vyložil tak, že prostřednictvím ní chce žalobkyně donutit žadatele k vybudování stoky CA podle územního rozhodnutí 2006 vzhledem k nákladům spojeným pro žalobkyni s připojením na stoku C dle projektu.

37. Ve vyjádření ze dne 14. 6. 2021 osoba zúčastněná na řízení poukázala na okolnosti zahájení územních řízení a posuzovaného řízení, nabytí vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem, vlastnického práva k obecní ČOV i ČOV l. a na to, že právní předchůdci žalobkyně žádné námitky v předchozích územních řízeních nevznikli. Osoba zúčastněná na řízení námitky žalobkyně týkající se její diskriminace odmítla jako nedůvodné.

V.

Replika žalobkyně

38. Žalobkyně v podání ze dne 8. 6. 2021 uvedla, že stávající kanalizace má z části charakter jednotné kanalizace, což odporuje územnímu rozhodnutí z roku 2011, které vychází z toho, že kanalizace je oddílná. Z toho žalobkyně dovodila, že stávající kanalizaci nelze napojit na oddílnou splaškovou kanalizaci obce. Podle žalobkyně není zřejmé, zda bude stávající kanalizace využita jen pro odvod dešťových vod (ale jak v takovém případě budou řešeny dosud takto odváděné splaškové vody), nebo zda bude stávající kanalizace využita jen pro odvod splaškových vod (ale jak v takovém případě budou řešeny dosud takto odváděné dešťové vody), nebo jaké jiné řešení bude přijato. Žalobkyně znovu zdůraznila, že napadené rozhodnutí je tak v rozporu s územním rozhodnutím z roku 2011 a že má zájem o odbočku a připojení na stávající kanalizaci (jen pokud jde o splaškové vody odváděné z bytových částí objektu žalobkyně, neboť průmyslové vody odváděné z l. jsou řešeny funkční a zkolaudovanou kanalizační stokou ústící do ČOV I.).
39. Žalobkyně dále uvedla, že není zřejmé, v jakém rozsahu zůstalo v platnosti územního rozhodnutí z roku 2006 a proč územní rozhodnutí z roku 2011 nepozbylo platnosti uplynutím doby dvou let. Dále žalobkyně poukázala na to, že žadatel vykazuje snahu škodit jí a zabránit jí v napojení domu čp. X. na veřejnou kanalizaci obce.

VI.

Vyjádření účastníků a osoby zúčastněné na řízení při jednání

40. Při jednání účastníci a osoba zúčastněná na řízení setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

VII.

Posouzení věci soudem

41. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

42. Žaloba je nedůvodná.
43. Soud konstatuje následující průběh správního řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí: Dne 15. 4. 2011 vydal správní orgán prvního stupně k žádosti žadatele územní rozhodnutí o umístění stavby B. – kanalizace a čistírna odpadních vod, jež nabylo právní moci dne 19. 5. 2011. Územní rozhodnutí mj. konstatovalo, že pro kanalizační přípojky budou na trase kanalizačních stok vysazeny odbočky. Dne 1. 7. 2016 bylo podáním žádosti žadatele o předmětná povolení k nakládání s vodami a o povolení stavby předmětných vodních děl zahájeno vodoprávní řízení. Stavba byla členěna do jednotlivých stavebních objektů včetně stavebního objektu 230, kanalizační

stoky C o délce 222,9 metru. Správní orgán prvního stupně vydal dne 15. 6. 2017 rozhodnutí č. j. ŽP/4700/17/Sch, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. ŽP/12846/17, změněno v části podmínky č. 6 výroku IV a ve zbytku potvrzeno. Tato rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně byla na základě žaloby žalobkyně zrušena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2019, č. j. 30 A 205/2017-106 (dále jen „*zrušující rozsudek*“) a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost proti zrušujícímu rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 As 387/2019-40. Následně bylo vydáno nejprve prvoinstanční a poté napadené rozhodnutí.

44. Ve správním řízení před vydáním zrušujícího rozsudku zdejšího soudu žalobkyně namítala absenci komplexního řešení odkanalizování svých nemovitostí a poukázala na to, že podle územního rozhodnutí z roku 2006 byla plánována i stoka CA (stavební objekt 310 s délkou 144,2 metru), umožňující připojení jejích nemovitostí na kanalizaci. Ve zrušujícím rozsudku (body 31, 32 a 33) zdejší soud uvedl, že neshledal rozpor s územně plánovací dokumentací, protože stoka CA byla součástí územního rozhodnutí z roku 2006, a nikoli z roku 2011, který byl pro posouzený věci rozhodující. Důvodnou však zdejší soud tehdy shledal žalobní námitku o nekomplexnosti kanalizačního systému, kdy správní orgány řádně neodůvodnily, proč stoky C a AR nemají na rozdíl od ostatních stok dílčí odbočky pro budoucí přípojky, kdy správní orgány řádně nepřezkoumaly žádost o povolení provedení stavby vodních děl z hlediska souladu projektové dokumentace tohoto díla s územně plánovací dokumentací.
45. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 As 387/2019-40, jímž rozhodoval o kasační stížnosti proti zrušujícímu rozsudku zdejšího soudu, korigoval v bodech 25 až 29 právní posouzení zdejšího soudu v zrušujícím rozsudku, že bylo povinností správních orgánů posuzovat soulad projektové dokumentace s územně plánovací dokumentací, neboť podle ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona měla být projektová dokumentace posuzována ve vztahu k územnímu rozhodnutí. Nejvyšší správní soud aproboval závěr zdejšího soudu ve zrušujícím rozsudku, že v územním rozhodnutí bylo stanoveno, že pro kanalizační přípojky budou na trase kanalizačních stok vysazeny odbočky, aniž však bylo řádně odůvodněno, proč taková odbočka neměla být zřízena i na stoce C končící v blízkosti nemovitostí žalobkyně, kdy žalobkyně argumentovala tím, že stavební povolení neřeší možnost připojení jejích nemovitostí na kanalizaci. A to v situaci, kdy technická zpráva k projektové dokumentaci (složka F.1.) předpokládala zřízení více než 150 odboček pro připojení nemovitostí obyvatelů obce na téměř všech stokách s výjimkou stoky C a podle průvodní zprávy k technické dokumentaci stavby (složka A) měla být řešena veškerá nová napojení obytných objektů splaškovými kanalizačními přípojkami (body 32, 33 a 35). Nejvyšší správní soud vyložil, že je snazší (technicky proveditelnější) napojení na stoku s vybudovanou odbočkou pro připojení kanalizačních přípojek (bod 36), dále že umístění stok je třeba řešit již v územním řízení a že stoka CA nebyla předmětem územního rozhodnutí z roku 2011 (bod 37), přičemž i když stará kanalizace nebyla předmětem stavebního řízení, měly správní orgány posoudit funkčnost celého (starého i nového) systému kanalizace pro odvádění odpadních vod z nemovitostí žalobkyně (body 39 a 41). Lze tedy shrnout, že správní orgány byly vázány právním názorem, že v dalším řízení musí důsledně posoudit soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím, konkrétně zda pro žalobkyni bude pro kanalizační přípojku na trase

kanalizační stoky C vysazena odbočka, příp. zda bylo řádně odůvodněno, proč taková odbočka zřízena nebude tak, aby byla řešena možnost připojení nemovitostí žalobkyně na kanalizaci.

46. Po zrušujícím rozsudku správní orgán prvního stupně zajistil variantní projekt a vydal prvoinstanční rozhodnutí, kdy měl variantním projektem osvědčenou možnost připojení objektů žalobkyně na kanalizaci (str. 25 prvoinstančního rozhodnutí). Žalovaný rozšířil podklady rozhodnutí o doplnění projektu. Napadeným rozhodnutím ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím byla žadateli povolena mj. stavba kanalizační stoky C, na níž byla zřízena odbočka řešící odkanalizování nemovitostí žalobkyně způsobem popsáním v doplnění projektu.
47. Soud shrnuje, že právní posouzení správních soudů v této věci, jímž byly správní orgány samozřejmě vázány, stálo na následujících východiscích: Stoka CA vymezená územním rozhodnutím z roku 2006 je pro posouzení věci bezpředmětná, neboť nebyla součástí územního rozhodnutí z roku 2011 (viz bod 31 zrušujícího rozsudku a bod 37 rozsudku kasačního soudu). Správní orgány musely buď povolit stavbu tak, že na trase stoky C bude vysazena odbočka pro kanalizační přípojku pro připojení nemovitostí žalobkyně, nebo řádně odůvodnit, proč takto nepostupovaly (viz bod 31 a 32 zrušujícího rozsudku a body 32, 33, 37 a 41 rozsudku kasačního soudu).
48. Soud vyšel při posouzení důvodnosti žaloby z následující právní úpravy.
49. Ust. § 15 odst. 1 věty první zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) stanovil, že k provedení vodních děl je třeba povolení vodoprávního úřadu. Podle ust. § 15 odst. 3 věty první vodního zákona pak vodoprávní úřad ve stavebním povolení stanoví povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých je vydává, a účel, kterému má vodní dílo sloužit.
50. Podle ust. § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona platí, že vodními díly jsou mj. stavby kanalizačních stok, kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací.
51. Ust. § 8 odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů stanoví, že vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci a dodávat pitnou vodu nebo odvádět odpadní vody a čistit odpadní vody, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení.
52. Ust. § 109 písm. d) stavebního zákona stanoví, že účastníkem stavebního řízení je vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena.
53. Podle ust. § 111 odst. 1 stavebního zákona platí, že správní orgán prvního stupně přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebyl-li vydán územní souhlas, územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, popřípadě s regulačním plánem v rozsahu, ve kterém nahrazuje územní rozhodnutí, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její

soulad s územně plánovací dokumentací, b) projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem, d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány.

54. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona platí, že účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 109 písm. g), může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.
55. Podle ust. odst. 2 § 114 stavebního zákona platí, že k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.
56. Ust. § 114 odst. 3 stavebního zákona stanoví, že námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, správní orgán prvního stupně posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, správní orgán prvního stupně si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.
57. Podle ust. § 129 odst. 1 písm. e), odst. 5 stavebního zákona platí, že u stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno, vede správní orgán prvního stupně opakované stavební řízení, v němž postupuje podle § 109 až 115, přičemž doplnění podkladů požaduje pouze v rozsahu nezbytném pro opakované projednání stavby.
58. Ve vztahu k žalobním tvrzením uvedeným v odst. III žaloby před pětadvaceti konkrétními žalobními námitkami a popsáním v bodě 5 odůvodnění tohoto rozsudku soud uvádí, že je vnímal jako obecný souhrn, v odst. IV žaloby následujících, konkrétních pětadvaceti žalobních námitek, tedy nikoli jako samostatný žalobní bod, proto budou vypořádávány dále jednotlivé konkrétní žalobní námitky. V případě odstavce III žaloby šlo o natolik obecnou právní argumentaci, že nebylo možno k ní zaujmout konkrétní právní stanovisko. K obecně vznesené námitce zdejší soud uvádí, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). V daném případě tedy soud vzhledem k absenci konkrétních skutkových nebo právních námitek

neměl argumentaci obsaženou v odst. III žaloby za žalobní bod (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 57, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, publ. pod č. 488/2005 Sb. NSS).

59. Jednotlivé žalobní námitky posoudil soud následovně.

60. **Námitka 1** je nedůvodná.

61. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí shoduje s žalobou v tom, že žalobkyně byla účastníkem správního řízení podle ust. § 109 písm. d) stavebního zákona, protože byla vlastníkem stavby inženýrských sítí na pozemcích parc. č. X., X. a X. v k. ú. B., na kterých měla být povolena stavba prováděna, a její práva tak mohla být prováděním stavby přímo dotčena. Žalovaný i žalobkyně se shodují i v tom, že žalobkyně byla v prvoinstančním rozhodnutí chybně označena jako účastník řízení dle jiného písmena ust. § 109 stavebního zákona. Není též sporu o tom, uvedené vadné právní posouzení správního orgánu prvního stupně žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal a odůvodnil, proč a jaké právní posouzení účastenství žalobkyně bylo správné.

62. Spor mezi stranami tkví v tom, zda popsáný postup žalovaného způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje s vypořádáním této námitky žalovaným na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí a odkazuje na něj. Soud, stejně jako žalovaný, má za to, že uvedené pochybení správního orgánu prvního stupně nevedlo k nezákonnosti prvoinstančního rozhodnutí a že korekce právního posouzení správního orgánu prvního stupně žalovaným v napadeném rozhodnutí byla dostatečná. Žalobkyně nenamítala, že by vadným zařazením pod písmeno e) ust. § 109 byla připravena o nějaké procesní právo nebo naopak jí přibyla nějaká procesní povinnost. Z tohoto důvodu tedy na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí nemohlo mít vliv, že účastenství žalobkyně bylo opřeno o jiné písmeno ust. § 109 stavebního zákona, kdy navíc toto chybné posouzení právního důvodu účastenství žalobkyně stavebním úřadem žalovaný v napadeném rozhodnutí napravil. Žalobkyně ostatně ani nenamítala, že by tato procesní vada řízení před stavebním úřadem negativně zákonnost napadeného rozhodnutí ovlivnila. Žalobkyně nenamítla, že by nějaká práva nemohla uplatnit nebo že by jí byly ukládány nějaké povinnosti, to vše z důvodu chybně stanoveného důvodu jejího účastenství v řízení. Soud se tedy shoduje se závěrem žalovaného na str. 6 napadeného rozhodnutí, že šlo o čistě formální vadu řízení před stavebním úřadem, která neměla vliv na výsledek řízení, ani nezpůsobila újmu na výkonu práv žalobkyně. Pokud žalobkyně v žalobě argumentovala tím, že od ní odlišné osoby, konkrétně dotčené orgány a ostatní účastníci řízení, se nemohly vyjadřovat k žádosti žadatele a k vhodnosti navrženého řešení stavby, protože nebyly seznámeny s vlastnictvím žalobkyně k technické infrastruktuře a s doplněním projektu, nelze jí přisvědčit, protože tyto námitky se netýkají zkrácení práv žalobkyně ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., ale práv třetích osob. Správní soudnictví je podle ust. § 2 s. ř. s. v zásadě povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního. Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená pravidla volně nahrazovat činnost správních orgánů, přičemž opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, bod 80). „V řízení o žalobě proti rozhodnutí lze řešit pouze zkrácení práv žalobce, a nikoliv práv dalších osob (viz § 65 s. ř. s. a rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 7 As 344/2018 - 35).“ – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 As 387/2019-40, vydaný ve věci kasační stížnosti proti zrušujícímu rozsudku zdejšího soudu. Namítla-li žalobkyně, že žalovaný ji neoznačil jako účastníka řízení dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu na základě ust. § 109 písm. d) stavebního zákona, pak pominula, že takto žalovaný explicitně učinil uprostřed strany 4 napadeného rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodě 29 rozsudku, jímž rozhodoval o kasační stížnosti o zrušujícím rozsudku, zrušení rozsudku z důvodu formálních vad v situaci, kdy by krajský soud v novém řízení pouze formálně změnil několik slov ve svém rozsudku, by bylo přílišným formalismem, v právním státě nepřijatelným. Podle zdejšího soudu musí totéž platit i pro soudní přezkum správních rozhodnutí. I kdyby tak měl učinit žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí, nemohlo by takové pochybení žalobkyni přímo zkrátit na jejích právech a tím způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, kdy žádné takové konkrétní poškození svých práv žalobkyně v žalobě ani netvrdila.

63. **Námítka 2** je nedůvodná.

64. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 17. 4. 2020 podala správnímu orgánu prvního stupně vyjádření, v jehož bodě 2 namítla, že projekt včetně variantního projektu nejsou úplné, přehledné a pravdivé v rozhodujících údajích. V bodě B odvolání ze dne 26. 5. 2020 pak žalobkyně uvedla, že se správní orgán prvního stupně s námitkou uvedenou v předchozí větě správní orgán prvního stupně dostatečně nevypořádal. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí k této odvolací námitce uvedl, že námitku nelze vypořádat, protože žalobkyně neuvedla, které konkrétní údaje a tvrzení uvedené v projektu měla žalobkyně za nepravdivé.
65. Soud považuje za nutné uvést, že podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přičemž správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem, a k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Vymezení konkrétních odvolacích námitek ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu proti prvostupňovému rozhodnutí je zcela v dispozici účastníka řízení. Úlohou správního orgánu není domýšlet, resp. dotvářet, obsah odvolání. Takovým přístupem by správní orgán vykročil ze zákonem stanovených mezí jeho přezkumu.
66. Vypořádání předmětné odvolací námity uvedené pod bodem B odvolání žalobkyně žalovaným v napadeném rozhodnutí považuje soud za dostatečné. Žalobkyně svou odvolací námitku vymezila tak, že projekt včetně variantního projektu nejsou úplné, přehledné a pravdivé, aniž uvedla, v čem konkrétně jsou neúplné, nepřehledné nebo nepravdivé. Pokud žalobkyně v bodě B svého odvolání žádnou konkrétní vadu projektu a variantního projektu neuvedla, ani neuvedla, v čem správní orgán prvního stupně měl při posouzení úplnosti, přehlednosti a pravdivosti projektu a variantního projektu pochybit, nemohla vzniknout žalovanému povinnost vypořádat popsanou odvolací námitku podrobněji, než jak učinil. Pro posouzení přezkumné činnosti žalovaného je rozhodující rozsah odvolací námity vymezeny žalobkyní v bodě B odvolání. Soud dodává, že právě z uvedeného důvodu je pro posouzení splnění přezkumného úkolu žalovaného nevýznamné, jaký byl obsah vyjádření žalobkyně k

podkladům rozhodnutí ze dne 17. 4. 2020, jehož se žalobkyně v žalobě dovolávala. Žalobkyně ostatně ani v žalobě neuvedla, jakou konkrétní neúplnost, nepřehlednost nebo nepravdivost projektu v řízení před stavebním úřadem namítla, kterou správní orgány obou stupňů neposoudily, a proč se tato procesní vada měla odrazit v nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

67. Soud dodává, že žalovaný k této odvolací námitce na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedl nejen to, že žalobkyně smlčela, které konkrétní údaje v projektu má za nepravdivé, ale i toto: „*V případě projektu odvolatelka neuvádí konkrétní důvody, pro které má za to, že projekt není úplný, přehledný a pravdivý. Z tohoto důvodu krajský úřad přezkoumal projekt z hlediska požadavků, které jsou na projektové dokumentace kladeny příslušnými právními předpisy, a proto lze tuto část námitky vypořádat pouze v obecné rovině. K žádosti o stavební povolení se přikládá projektová dokumentace ve smyslu § 110 odst. 5 stavebního zákona, jejíž obsahové náležitosti jsou stanoveny přílohou č. 5 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o dokumentaci“). Krajský úřad ověřil, že předložený projekt je zpracován v souladu s výše uvedenou přílohou vyhlášky o dokumentaci, obsahuje všechny předepsané náležitosti, jednotlivé části jsou přehledně strukturovány dle předepsané podoby. Projekt byl zpracován příslušnou fyzickou osobou, která získala oprávnění k výkonu vybraných činností ve výstavbě ve smyslu § 158 odst. 1 stavebního zákona, což je doloženo otiskem autorizačního razítka oprávněné osoby na projektu.*“ Je tudíž zřejmé, že žalovaný se projektem k nekonkrétní odvolací námitce žalobkyně zabýval, posuzoval ho, aniž by zjistil jeho vady. Toto posouzení projektu žalovaným na str. 6 napadeného rozhodnutí žalobkyně v žalobě pominula a s jeho závěry nijak nepolemizovala.
68. K variantnímu projektu a uvedené obecné odvolací námitce žalovaný na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí uvedl následující: „*V případě zprávy je nejprve nutné uvést, že se nejedná o projektovou dokumentaci ve smyslu § 110 odst. 5 stavebního zákona, která je přikládána k žádosti o stavební povolení, a proto na její vypracování nelze klást požadavky a vymáhat podklady stanovené vyhláškou o dokumentaci. Tato zpráva je jedním z podkladů rozhodnutí, který nemá povahu obligatorního podkladu, který je předepisován příslušným právním předpisem, ale je jedním z podkladů, který je předkládán na základě požadavků konkrétního správního řízení tak, aby městský úřad mohl rozhodnout v souladu s § 3 správního řádu. Z tohoto důvodu nelze zprávu přezkoumávat ve smyslu její úplnosti a přehlednosti, tak jako v případě projektových dokumentací ve smyslu stavebního zákona.*“ I toto posouzení variantního projektu žalovaným na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí žalobkyně v žalobě pominula a s jeho závěry nijak nepolemizovala.
69. **Námitka 3** není žalobním bodem, protože jde jen o přeformulování některých vět ze str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný vyjádřil k variantnímu projektu, aniž by žalobkyně uvedla, zda a proč s těmito závěry žalovaného nesouhlasí.
70. **Námítka 4 a 5** nejsou důvodné.
71. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Pokud by z napadeného rozhodnutí vyplývalo, že stavbu č. p. 16 lze napojit pouze v konkrétním místě povolované kanalizace pro veřejnou potřebu, splnění takové podmínky by vyžadovalo součinnost odvolatelky, event. jejího právního nástupce, avšak v případě odepření této součinnosti by žadatele stavělo do situace, kdy by stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením, a to bez jakékoliv jeho možnosti toto*

ovlivnit, neboť napadené rozhodnutí je závazné pouze pro žadatele a jeho plnění nelze vymáhat u třetích osob.“ a „Aby bylo možné předejít případné konfliktní situaci, předložil žadatel doplnění projektu, jehož obsahem je technické řešení vysazení odbočky na stoce C, prostřednictvím které bude možné provést odkanalizování stavby č. p. X. do povolené kanalizace.“ V první části citovaného textu šlo evidentně o vyjádření obecného východiska, že lze povolit jediné stavbu, jejíž provedení není závislé na součinnosti třetích osob. Stavebním povolením se povoluje stavebníkovi, aby provedl stavbu za určitých stanovených podmínek, tudíž nemůže být z povahy věci závislé na jednání či pasivitě třetích osob. Na tomto východisku soud neshledává nic neodůvodněného a nepřezkoumatelného a považuje ho za správné. Z popsané pasáže, žalobkyní vytržené ze souvislého textu str. 7 napadeného rozhodnutí, je zřejmé, že, ač v něm žalovaný označuje žalobkyni a žadatele, je jeho úvaha obecná. Tudíž z ní nelze dovodit, že žalovaný predikuje nesoučinnost konkrétně žalobkyně.

72. Pokud dále žalobkyně v žalobním bodu 4 konstatovala s odkazem na své podání ze dne 17. 4. 2020, že jedinou reálnou variantou napojení je varianta 3 ve variantním projektu, jaké by byly její náklady, kdo by je měl nést, nevyústilo to v žádné tvrzení konkrétních vad postupů či závěrů žalovaného. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, podle něhož *„[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“* Tentýž závěr soud činí ve vztahu ke konstatování žalobkyně v závěru žalobního bodu 4, že zjistila, že stávající stoka oddílné kanalizace je ve skutečnosti stokou jednotné kanalizace a že na to správní orgány obou stupňů upozornila. Pokud jde žalobkyní zmíněnou korelaci mezi avizovanými náklady přípojky dle varianty 3 a odstoupením od budování stoky CA dle územního plánu z roku 2006, připomíná soud výše citované ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona a to, že zdejší soud i Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích v této věci již správní orgány zavázaly tím, že stoka CA vymezená územním rozhodnutím z roku 2006 je pro posouzení věci bezpředmětná (viz bod 31 zrušujícího rozsudku a bod 37 rozsudku kasačního soudu).
73. Soud na tomto místě vzhledem k repetitivním námitkám žalobkyně opakuje, že správní orgány byly vázány právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku a rozsudku Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti němu, podle něhož měly buď povolit stavbu tak, že na trase stoky C bude vysazena odbočka pro kanalizační přípojku pro připojení nemovitostí žalobkyně, nebo řádně odůvodnit, proč takto nepostupovaly. Napadeným rozhodnutím ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím byla žadateli povolena mj. stavba kanalizační stoky C, na níž byla zřízena odbočka řešící odkanalizování nemovitostí žalobkyně. Případné požadavky žalobkyně na zřízení odbočky na jiném kanalizačním systému, než který byl předmětem řízení, čímž varianta 3 variantního projektu je, jsou mimoběžné. V tomto směru soud odkazuje na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vše vysvětlil: *„Navržené řešení vysazení odbočky na stoku C je řešením, které je v souladu s územním rozhodnutím, přičemž se jedná o technicky vhodné řešení, které není v nepoměru s ekonomickými náklady na realizaci odkanalizování stavby č. p. X. Současné předkládané řešení*

jednoznačně prokazuje, že stavbu č. p. X je technicky možné odkanalizovat (do stávající či povolené kanalizace), pak není pro výsledek řízení relevantní, jakým způsobem jsou v současné době odváděny odpadní vody ze stavby č. p. X. V souvislosti s výše uvedeným závěrem Nejvyššího správního soudu, krajský úřad připouští, že se městský úřad značně vágně zabýval posouzením souladu projektové dokumentace s územním rozhodnutím ve smyslu § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Z již provedeného projednání žádosti a posouzení soudů vyplývá závěr, že předložený projekt (v podobě bez doplnění odbočky na stoku C pro odkanalizování stavby č. p. X.) nemůže vůči územnímu rozhodnutí obstát v situaci, kdy tento projekt neuvažuje s vysazením odbočky na stoce C, jež by umožnila odkanalizování stavby č. p. X. na nově budovanou kanalizaci. Nicméně v situaci, kdy doplnění projektu bylo doloženo až v době řízení před krajským úřadem, je zřejmé, že výše uvedené posouzení musí být součástí tohoto rozhodnutí. Doplněním projektu žadatel odstranil zřejmý nesoulad s územním rozhodnutím, které bylo vydáno za situace, kdy záměr předpokládal mimo jiné i technické řešení pro odkanalizování stavby č. p. X. do nově budované kanalizace, oproti tomu projekt předložený ve stavebním řízení se od podoby záměru, která byla schválena územním rozhodnutím, odkláněl. Posouzením projektu včetně předloženého doplnění projektu v intencích § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona krajský úřad dospěl k závěru, že odpovídá účelu a funkci záměru, který byl v území schválen územním rozhodnutím. Předložená podoba záměru odpovídá rozsahu odkanalizování části území obce B., tak jak ji předpokládá územní rozhodnutí.“ Soud toto posouzení jako správné aprobuje.

74. **Námítka 6** není důvodná.

75. Žalobkyně namítala, že žalovaný pominul („vůbec nepřihlédl“) žalobkyní vytčené vady podkladů rozhodnutí v jejím vyjádření z 23. 10. 2020. K jednotlivým tvrzením pomínutým námitkám uvádí soud následující.

76. Nekonkrétní vyjádření žalobkyně, že doplnění projektu není pravdivé v rozhodujících údajích, znemožňovalo konkrétní vypořádání žalovaným. K tomu soud odkazuje na body 65 až 67 odůvodnění tohoto rozsudku týkající se obdobné námitky 2.

77. Není opodstatněnou námitka, že žalovaný vůbec nepřihlédl k námitce žalobkyně v podání ze dne 23. 10. 2020, že doplnění projektu s žalobkyní nikdo neprojednal a nevyžádal její vyjádření nebo souhlas. Na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný uvedl: „Dalším bodem odvolatelka namítá, že technické řešení, které je předkládáno doplněním projektové dokumentace, s ní nebylo projednáno, k věci nebyl vyžádán ani její souhlas či vyjádření. V této věci je krajský úřad toho názoru, že souhlas či vyjádření odvolatelky k doplnění projektu ve výše uvedeném smyslu není pro povolení stavebního záměru třeba. Rozsah, podoba, jakož i konkrétní technické řešení je čistě v dispozici žadatele. Vzhledem k tomu, že vysazením výše uvedené odbočky bude dotčen pouze pozemek ve vlastnictví žadatele, není z hlediska majetkoprávních vztahů třeba žádného souhlasu odvolatelky. Předkládané technické řešení odbočky je zaštiťováno příslušným oprávněním projektanta Ing. J. P., ČKAIT 0201101, který odpovídá za technickou úroveň řešení stavby. V případě sítě technické infrastruktury, tedy i kanalizace pro veřejnou potřebu, je nutné již projektovou fází vnímat jako součást výkonu povinnosti dle § 161 odst. 1 stavebního zákona, kdy vlastník technické infrastruktury je povinen na žádost sdělit mimo jiné i podmínky

nápojenína tuto síť. Těmito podmínkami se taktéž rozumí, že vlastník technické infrastruktury sdělí konkrétní místo, v kterém je možné se na danou síť technické infrastruktury napojit, tak aby vlastník sítě byl schopen zajistit funkčnost a bezpečné provozování sítě. Z tohoto tak vyplývá, že předkládané technické řešení vysazení odbočky je ovládané dispoziční zásadou žadatele, který tak činí s cílem zajištění správné funkce systému odvádění odpadních vod a je tak zřejmé, že toto nevyžaduje projednání či odsouhlasení dokumentace odvolatelkou.“ Obiter dictum soud uvádí, že žalovaný nikterak nepochybil, když doplnění projektu s žalobkyní neprojednal a nevyžadoval její souhlas, neboť předmětem řízení byla žádost žadatele. Zákon nevyžaduje, aby každému z účastníků řízení byly předkládány jednotlivé podklady rozhodnutí k udělení souhlasu. Žalovaný postupoval řádně podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, kdy žalobkyni umožnil seznámit se s doplněním projektu dne 21. 10. 2020 a k doplnění projektu se žalobkyně vyjádřila podáním ze dne 23. 10. 2020. Jinými slovy, zákonnost napadeného rozhodnutí nebyla vázána na souhlas žalobkyně s doplněním projektu, přičemž její právo seznámit se s doplněním projektu a vyjádřit se k němu bylo konzumováno.

78. *Není opodstatněnou námitka, že žalovaný vůbec nepřihlédl k námitce žalobkyně v podání ze dne 23. 10. 2020, že doplnění projektu navrhuje řešení zrušením existující stavby žalobkyně, konkrétně – kanalizace dešťových a provozních odpadních vod I. Na str. 11 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný uvedl: „Následně odvolatelka namítá, že navrhované napojení stavby č. X. vyžaduje zrušení stávajících sítí ve vlastnictví odvolatelky (kanalizace dešťových a provozních odpadních vod I.). S tímto názorem nelze souhlasit. Předložené doplnění projektu řeší pouze technické podmínky pro osazení předmětné odbočky na stoku C (umístění na stoce, materiál, typ a dimenzi odbočky). Provedení vnitřní kanalizace napojované stavby č. p. X., resp. to zda k napojení odvolatelka využije stávající kanalizační areálu I., či vybuduje novou vnitřní kanalizaci, je pouze v její kompetenci. Stejně tak napojení stavby č. p. X. prostřednictvím odbočky na stoce C není podmíněno zrušením stávající vnitřní kanalizace, jak odvolatelka uvádí na straně 3 svého podání ze dne 23. 10. 2020, doplnění projektu takové řešení nestanovuje.“* Obiter dictum soud uvádí, že se s vypořádáním této námítky žalovaným shoduje, jelikož doplnění projektu nenavrhuje žádné zrušení existující kanalizace žalobkyně. Doplnění projektu upravuje možnost napojení stavby žalobkyně na kanalizační stoku C s využitím stávající vnitřní kanalizace, přičemž řešení vnitřní kanalizace pouze v dispozici žalobkyně. Žalobkyně může i zachovat stávající vnitřní kanalizaci pro odvod provozní vody I. na ČOV I. a odkanalizování bytových jednotek do stoky C řešit novou přípojkou.
79. *Důvodnou není ani námitka, že žalovaný vůbec nepřihlédl k námitce žalobkyně v podání ze dne 23. 10. 2020, že žadatel při provádění stavby poškodil stávající kanalizaci žalobkyně a poškození bez vědomí žalobkyně vadně opravil s cílem žalobkyni poškodit, protože na str. 8 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „Následně odvolatelka nerespektování výše uvedené podmínky územního rozhodnutí dokládá poškozením inženýrských sítí, které jsou v jejím vlastnictví, a to v důsledku doposud provedených stavebních prací. Městský úřad a ani krajský úřad nepopírá, že mohlo dojít k poškození inženýrských sítí ve vlastnictví odvolatelky v souvislosti se stavebními pracemi, které byly doposud provedeny, nicméně nelze výše uvedené správní*

řízení slučovat, či vzájemně na sebe vázat, s činností stavebníka, kterou vykonával na základě tehdy pravomocného stavebního povolení. Případné poškození majetku, které vznikne v důsledku stavební činnosti, je ve smyslu § 152 odst. 1 stavebního zákona odpovědností stavebníka, případně stavbyvedoucího a stavebního dozoru ve smyslu § 153 odst. 1 stavebního zákona. Z toho tak vyplývá, že případné uplatňování náhrad je soukromoprávním sporem. Stavební povolení presumuje provádění stavby v souladu s právními předpisy, závaznými technickými normami a požadavky dotčených orgánů, a proto nelze žadateli klást k tíži jeho případné soukromoprávní spory či předchozí pochybení a odůvodňovat jimi nevydání stavebního povolení. Stavební povolení se vydává pouze na základě posouzení záměru a předložené projektové dokumentace a jejich souladu s právními předpisy a požadavky dotčených orgánů. Výše namítané poškození inženýrských sítí ve vlastnictví odvolatelky tak může být předmětem pouze soukromoprávního sporu, k jehož arbitraci však městský úřad nemá zmocnění.“ Na str. 14 napadeného rozhodnutí dále žalovaný uvedl: „Pokud doposud provedenou stavební činností byla odvolatelce způsobena škoda, je oprávněna náhradu této škody uplatňovat po stavebníkovi, avšak řízení v tomto smyslu je občanskoprávním sporem, který je oprávněn rozhodovat pouze soud. Jak již bylo uvedeno výše, stavební povolení je vydáváno s tím, že je presumováno, že stavba bude prováděna v souladu s ním a s právními a technickými předpisy, z čehož vyplývá, že dříve způsobené poškození nemůže být důvodem pro nevydání povolení stavby. S ohledem na výše uvedené, kdy je zřejmé, že žadatel je vázán k dodržování normy prostorového uspořádání sítí technického vybavení, a že napadené rozhodnutí nemůže zasahovat do soukromoprávního vztahu k uplatňování náhrad za škody, nelze námitce vyhovět.“ Na str. 15 napadeného rozhodnutí žalovaný doplnil: „Stejně tak nezpůsobilé k vypořádání je namítaná diskriminace odvolatelky z důvodu toho, že byly poškozeny inženýrské sítě v jejím vlastnictví. Z argumentace odvolatelky lze nabyt dojem, že se domnívá, že poškození inženýrských sítí v jejím vlastnictví bylo provedeno záměrně. Pokud se odvolatelka domnívá, že jí byla způsobena škoda úmyslně, lze ji ze strany správního orgánu pouze doporučit, aby se obrátila na orgány činné v trestním řízení, event. na soud v rámci uplatňování náhrad za jí způsobené škody. Ve věci odpovědnosti za škody způsobené stavební činností ve vztahu k vydání stavebního povolení krajský úřad odkazuje na vypořádání námitky C. na straně 8-9 tohoto rozhodnutí.“ Obiter dictum soud vypořádání této námitky žalovaným aprobejuje. Jednoduše řečeno, správní orgán prvního stupně musel v řízení o žádosti žadatele posuzovat pouze otázky popsané v ust. § 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Proto pro rozhodnutí ve věci nebylo právně významné, zda a jak při provádění stavby stavebník poškodil stávající kanalizaci, zda a jak poškození odstranil a zda k poškození došlo zaviněně.

80. Nedůvodnou shledal soud i námitku, že žalovaný vůbec nepřihlédl k námitce žalobkyně v podání ze dne 23. 10. 2020, že doplnění projektu nepravdivě uvádí, že kanalizační potrubí z areálu bývalého l. do vlastní ČOV l. bylo v minulosti využíváno pro odvádění vod splaškových, protože ve skutečnosti byly splaškové vody sváděny do vyvážené odpadní jímky, přičemž nevyužívání l. k průmyslové výrobě není důvodem pro zrušení existující kanalizace dešťových a provozních odpadních vod lihovaru. Pokud jde o žalobkyní tvrzené rušení existující kanalizace lihovaru, odkazuje soud na bod 78 odůvodnění tohoto rozsudku týkající se obdobné argumentace v téže námitce. K argumentaci žalobkyně ohledně minulého odkanalizování žalovaný na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí uvedl: „Navržené řešení

vysazení odbočky na stoku C je řešením, které je v souladu s územním rozhodnutím, přičemž se jedná o technicky vhodné řešení, které není v nepoměru s ekonomickými náklady na realizaci odkanalizování stavby č. p. X. Současně předkládané řešení jednoznačně prokazuje, že stavbu č. p. X. je technicky možné odkanalizovat (do stávající či povolované kanalizace), pak není pro výsledek řízení relevantní, jakým způsobem jsou v současné době odváděny odpadní vody ze stavby č. p. X.“ Způsob minulého odkanalizování nemovitostí žalobkyně popsany v žalobkyní citované textové části doplnění projektu je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní. I kdyby měla žalobkyně pravdu v tom, že její splaškové vody byly odváděny do jímky a nikoli do ČOV, na napadené rozhodnutí to vliv mít nemohlo, tudíž absence vypořádání této argumentace žalovaným v napadeném rozhodnutí nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobit nemohla, ostatně žalobkyně ani neuvedla v žalobě, jak se jí tvrzená procesní vada měla odrazit v nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Nešlo tedy o podstatnou vadu správního řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí žalovaného ve věci samé a nemohla být tudíž důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

81. Důvodnou není ani námitka, že žalovaný vůbec nepřihlédl k námitce žalobkyně v podání ze dne 23. 10. 2020, že textová část doplnění projektu nepravdivě uvádí, že případnou úpravou vnitřních instalací odpadní kanalizace v objektu je možné do stoky C odvádět veškeré splaškové odpadní vody z areálu bývalého lihovaru a že při realizaci zbývajících 2,5 m dostavby kanalizační stoky C bude křížena trasa původní odpadní kanalizace odvádějící odpadní vody z l. na původní vlastní ČOV l. Tvrzenou nepravdivost doplnění projektu žalobkyně totiž osvědčovala doslovně stejně, jak je uvedeno v bodě 79 odůvodnění tohoto rozsudku, kdy žalovaný tuto argumentaci v napadeném rozhodnutí vypořádal tak, jak je popsáno v naposled uvedeném bodě odůvodnění tohoto rozsudku. Zda fakticky byla či nebyla stávající kanalizace s dostavovanou stokou C křížena v době zpracování textové části doplnění projektu, nebylo pro posouzení věci významné a žalobkyně ani netvrdí, v čemž by tak měla být na svých právech přímo zkrácena.
82. Soud neshledal opodstatněnou námitkou ani argumentaci, že žalovaný pominul námitku žalobkyně v podání ze dne 23. 10. 2020, že textová část doplnění projektu nepravdivě uvádí, že celý areál bývalého l. č. p. X. v B. tak bude dle dostupných podkladů poměrně jednoduše napojen na novou stoku C splaškové kanalizace a odpadní vody budou likvidovány na centrální ČOV a že vyřešením vnitřních instalací systému splaškové kanalizace je možné odvádět splaškové vody z celého areálu bývalého l. Jde současně i o nosný důvod napadeného rozhodnutí, přičemž žalobkyně ho sporuje odkazem na své vyjádření ze dne 17. 4. 2020 a variantní projekt. Touto argumentací žalobkyně pomíjí, že po vypracování jejího vyjádření a variantního projektu se stalo podkladem rozhodnutí doplnění projektu. Žalobní argumentace se tudíž mýlí důvody rozhodnutí. Jinými slovy, polemika žalobkyně s variantním projektem ohledně zde uvedených variant je mimoběžná, protože pominula, že napadené rozhodnutí bylo opřeno o následné doplnění projektu. Předmětem řízení byla splašková kanalizace, tudíž řešení případně existující jiné než splaškové odpadní vody, která bude vyprodukována průmyslovou výrobou v nemovitostech žalobkyně, se mýjelo předmětem napadeného rozhodnutí. Explicitním nevypořádáním této argumentace žalovaným v napadeném rozhodnutí tak nemohlo dojít k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Totéž lze uvést k žalobnímu tvrzení, že současná kanalizace s

ČOV, která má být napojena na stoku C povolené kanalizace, je kanalizací jednotnou a nikoli oddílnou – zde soud odkazuje na vypořádání obdobné námitky v bodě 72 odůvodnění tohoto rozsudku ve vztahu k námitce 4 a 5. Námitku, že je důvod pochybovat o nepodjatosti projektanta Ing. P., žalobkyně ve správním řízení nevznesla, tudíž se jí správní orgány nemusely zabývat a nemůže zakládat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Domáhala-li se žalobkyně odkanalizování svých nemovitostí prostřednictvím odbočky na stávajícím systému oddílné kanalizace zakončeném čistírnou odpadních vod u Nového rybníka (varianta 3), jde o požadavek mimoběžný, protože nešlo o předmět řízení, tedy povolení nového oddílného kanalizačního systému. Připojení žalobkyně na jiné, než napadeným rozhodnutím povolované kanalizační stoky, do předmětu řízení nespadá. Nelogickou se pak soudu jeví námitka žalobkyně, že jelikož nesmí být poškozeny existující stavby a stávající inženýrské sítě, je rozhodné, jakým způsobem jsou v současnosti odváděny odpadní vody z nemovitostí žalobkyně – existence staveb a sítí je jedna věc (viz podmínka č. 2 prvoinstančního rozhodnutí), ale aktuální a minulý *způsob* odvodu odpadních vod z nemovitostí žalobkyně je přece věcí jinou.

83. **Námitka 7** není důvodná.

84. Délka správního řízení a její příčiny nejsou s to založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podle ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona měl správní orgán prvního stupně zkoumat soulad projektové s územním rozhodnutím, jak bylo mnohokrát v tomto rozsudku zdůrazněno. Předmětem řízení v rozsahu výroku IV prvoinstančního rozhodnutí byl nový oddílný splaškový kanalizační systém zakončený novou centrální ČOV, proto je požadavek žalobkyně na zřízení odbočky na stávající systém veřejné kanalizace a jeho úpravu mimoběžný. Předmětem stavebního povolení byla výstavba nové části kanalizace, která se napojí na již existující kanalizaci obce. Proto stavební povolení nemohlo obsahovat zřízení odbočky na již existující kanalizaci, neboť tato část kanalizace je již povolená a provozovaná. Je na místě opět poukázat na to, že správní orgány vyhověly požadavkům žalobkyně a povolili stoku C tak, že na ní bude zřízena odbočka umožňující žalobkyni, aby si zřídila přípojku na nově vybudovanou kanalizaci. Možnost žalobkyně připojit se na kanalizaci stávající tím nebyla jakkoli změněna, ale nelze ji řešit v rámci posuzovaného správního řízení, jehož předmětem stávající kanalizace není.

85. **Námitka 8** není důvodná.

86. Správní orgán prvního stupně měl nepochybně přezkoumat žádost žadatele podle hledisek uvedených ve všech písmenech ust. § 111 odst. 1 stavebního zákona, nejen podle písm. a). Žalobkyně však v žalobě neuvedla, v čemž konkrétně nebyly imperativy uvedené v ust. § 111 odst. 1 písm. b) až d) naplněny, zda a kdy to ve správním řízení namítla a jak se to mělo negativně odrazit na její právní sféře. Stejně tak žalobkyně v tomto žalobním bodu ani neuvedla, proč mělo být posouzení z hlediska ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona nedostatečně podrobné a jak se to dotklo jejích práv. Netvrdila-li žalobkyně negativní zásah do svých práv, nemohla námitka vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V ostatním odkazuje soud na vypořádání námitky 1 v bodě 62 odůvodnění tohoto rozsudku.

87. **Námítka 9** není důvodná.

88. Žalobkyně uvedla, že projekt ani doplnění projektu ani po poškození sítí žalobkyně nepředpokládaly a neřešily souběh a křížení záměru se stávajícími inženýrskými sítěmi žalobkyně a jejich ochrannými pásmy a že žalovaný se nezabýval požadavky žalobkyně jako vlastníka sítí technického vybavení na záměr.

89. Soud ověřil, že územním rozhodnutím z roku 2011 včetně grafické přílohy byla umístěna mj. kanalizační stoka C za podmínky č. 3 a 4, že budou respektovány stávající inženýrské sítě v území a jejich ochranná pásma, že křížení stávajících sítí bude provedeno v souladu se stanovenými podmínkami správců sítí a že inženýrské sítě umísťované v území budou v projektové dokumentaci zkoordinovány se stávajícími sítěmi tak, aby byla respektována norma ČSN 736005. V prvoinstančním rozhodnutí byla stavba stoky povolena za splnění podmínky č. 2, že před zahájením výkopových prací budou na místě stavby ověřeny a vytýčeny trasy všech podzemních vedení a zařízení, že zemní a montážní práce v ochranných pásmech těchto zemních vedení budou prováděny dle podmínek jejich vlastníků, popř. provozovatelů uvedených v jejich vyjádřeních k povolované stavbě. Projekt v závěru bodu 1.g stanovil, že trasy stávajících inženýrských sítí, trubních vedení byly dle vyjádření jednotlivých správců dotčených sítí zaneseny do situace stavby a byly zohledněny při návrhu trasy kanalizace při dodržení ochranných pásem dle ČSN 736005.

90. Soud tedy konstatuje, že prvoinstanční rozhodnutí potvrzené napadeným rozhodnutím souběh sítí a jejich ochranná pásma řešilo v souladu s územním rozhodnutím. Souběh sítí i jejich ochranná pásma řešil, jak je uvedeno výše, i projekt. Námítka žalobkyně, že projekt ani doplnění projektu nepředpokládaly a neřešily souběh a křížení záměru se stávajícími inženýrskými sítěmi a jejich ochrannými pásmy, není důvodná. Žalobkyně v žalobě neuvedla, jak se jí tvrzená vada projektu měla negativně odrazit na její právní sféře. V ostatním odkazuje soud na vypořádání námítky 1 v bodě 62 odůvodnění tohoto rozsudku

91. Vytýká-li žalobkyně žalovanému, že se nezabýval požadavky žalobkyně jako vlastníka sítí technického vybavení na záměr, není zřejmé, jaké požadavky měla žalobkyně na mysli, kdy a jak je uplatnila a proč by to mělo vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

92. **Námítka 10** není důvodná.

93. V této námitce žalobkyně připouští, že souběh a křížení inženýrských sítí byl řešen jak v územním rozhodnutí, tak i stavebním povolení, ale správním orgánům vytýká, že jakmile byly inženýrské sítě žalobkyně poškozeny, měl správní orgán prvního stupně od žadatele žádat doplnění podkladů. S tím soud nesouhlasí. Jak je výše uvedeno při vypořádání námítky 9, stavební povolení v souladu s územním rozhodnutím koordinaci stávajících sítí a jejich ochranných pásem s povolovanou stavbou upravovalo. Pokud by fakticky při provádění stavby bylo zjištěno, že v místě stavby jsou jiné, další, sítě, nebo predikované sítě jsou umístěny jinde, mohly nastat jen dvě situace. Pokud by toto zjištění znemožňovalo stavbu provést tak, jak byla povolena, je nutno postupovat podle ust. § 118 stavebního zákona (změna stavby před jejím dokončením). Pokud by však popsání zjištění neznemožnilo stavbu provést tak, jak byla povolena, nebylo potřeba činit jakékoli právní kroky v rámci stavebního řízení. Vedle toho musí stavebník samozřejmě řešit případnou povinnost odstranit škodu vzniklou na majetku třetí osoby poškozením jejích sítí, avšak toto nemá vliv na postup popsáný v předchozí větě a větě před ní. Jinými slovy, skutečnost, že při provádění

stavby došlo k poškození cizích inženýrských sítí, neznámá nutně povinnost správního orgánu prvního stupně vyžadovat od žádajícího stavebníka doplnění žádosti. Vytýkala-li žalobkyně správním orgánům, že nevyžadovaly doplnění podkladů, opět v žalobě neuvedla, jak se jí tvrzená procesní vada měla negativně odrazit na její právní sféře, potažmo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

94. **Námítka 11** není důvodná.

95. Žalobkyně má za nesprávný názor žalovaného, že nemá zmocnění k arbitraci sporu mezi žalobkyní a škůdcem, který při provádění povolené stavby poškodil její inženýrské sítě. Toto posouzení žalovaného je částí odůvodnění napadeného rozhodnutí popsanou v bodě 79 odůvodnění tohoto rozsudku.

96. Žalobkyně neuvádí, jak se měla jí namítaná vada řízení projevit v její právní sféře a proč by to mělo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Měl-li by soud vyložit námitku žalobkyně tak, že správní orgány měly pravomoc rozhodnout spor týkající se poškození inženýrských sítí žalobkyně, pak není zřejmé, proč by to mělo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Obiter dictum soud uvádí, že z žalobkyní citovaného usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 22 Cdo 5156/2014, nevyplývá, že by zásah do vlastnického práva jednoho z účastníků správního řízení měl způsobit nezákonnost rozhodnutí o povolení jiné stavby. Jinak řečeno, i kdyby se žalobkyně, slovy Nejvyššího soudu, „současně mohla domáhat nápravy i u správního orgánu prvního stupně“, neznámá to, že by to vylučovalo povolení jiné stavby. Řízení podle ust. § 129 stavebního zákona, jímž žalobkyně v žalobě argumentuje, je řízení z povahy věci odlišné od řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí.

97. Odvolává-li se žalobkyně na ust. § 114 odst. 3 stavebního zákona, pomíjí, že toto zákonné ustanovení reguluje námitku podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, tj. námitku proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, kterou je nutno vznést ve lhůtě podle ust. § 112 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Žalobkyně netvrdí, že by takovou námitku vznesla. V každém případě však jde o námitku, která nemůže nijak souviset s faktickým prováděním stavby, protože jde o řízení o povolení stavby. Pokud žadatel způsobil žalobkyni škodu, nebo nesplnil závazek z dohody a náhradě škody uzavřené s žalobkyní, nemá to žádný vliv na posouzení žádosti žadatele. Soud aprobejuje v tomto směru posouzení žalovaného na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl: *„Stavební povolení presumuje provádění stavby v souladu s právními předpisy, závaznými technickými normami a požadavky dotčených orgánů, a proto nelze žadateli klást k tíži jeho případné soukromoprávní spory či předchozí pochybení a odůvodňovat jimi nevydání stavebního povolení. Stavební povolení se vydává pouze na základě posouzení záměru a předložené projektové dokumentace a jejich souladu s právními předpisy a požadavky dotčených orgánů.“*

98. **Námítka 12** není důvodná.

99. Soud odkazuje na konstatování obsahu územního rozhodnutí a prvoinstančního rozhodnutí uvedené v bodě 89 odůvodnění tohoto rozsudku. Je pravdou, že žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že projekt by byl v rozporu s územním rozhodnutím, pokud by navrhoval souběh inženýrských sítí

v rozporu s příslušnou normou či ochrannými pásmy stávajících sítí, což ale v posuzovaném případě nenastalo. Soud se ztotožňuje s vypořádáním této námitky žalovaným na str. 8 napadeného rozhodnutí („Souběh a případné křížení záměru se stávajícími inženýrskými sítěmi je projektem řešen v části „Souhrnná technická zpráva“ na straně 10, odstavec 1.g, kde je stanoveno, že prostorové uspořádání sítí technického vybavení s povoleným záměrem bude provedeno dle požadavků jednotlivých vlastníků či správců sítí technického vybavení, přičemž závaznost normy ČSN 73 6005 - Prostorové uspořádání sítí technického vybavení není tímto dotčena, nadto projekt se na tuto normu taktéž odkazuje, a to zejména v souvislosti s dodržáním ochranných pásem jednotlivých sítí.“), na str. 13 („V souvislosti s výše uvedenou námitkou nelze s odvolatelkou souhlasit. Z projektu je zřejmé, že byl vypracován mimo jiné na základě informací o stávajících sítí technického vybavení, které se v místě nacházejí. Výčet těchto podkladů je uveden v projektu v části „A. Úvodní údaje a průvodní zpráva“, na straně 30, a to včetně podkladů o stávající kanalizaci, kterými disponuje žadatel (archiv obce B.). Avšak otázka správnosti těchto podkladů není předmětem stavebního řízení, neboť tyto podklady nejsou přílohou žádosti, zároveň správní orgán prvního stupně nemá nástroj, jak správnost těchto údajů ověřit. Zároveň se však lze důvodně domnívat, že je v zájmu vlastníka/správce technické infrastruktury, ale i projektanta, aby tyto údaje byly správné. Na druhé straně je v případě podzemních sítí technického vybavení, které byly zhotoveny v jiném časovém období, kdy například byly jiné požadavky na povolování či uchovávání dokumentace skutečného provedení, než je tomu tak dle současné právní úpravy, běžné, že skutečné vedení těchto sítí se odlišuje od údajů, kterými disponuje vlastník sítě. Pokud se pak při vlastní realizaci stavby zjistí, že skutečný stav je odlišný od údajů, které byl dostupné při projektové fázi, je třeba na toto reagovat například změnou stavby před dokončením, kdy tento institut stavebního zákona umožňuje projednat změnu schváleného stavebního záměru v souvislosti s nově zjištěnými podmínkami v území.“) a na str. 14 napadeného rozhodnutí („Vzájemnou koordinací podzemních sítí technické infrastruktury se zabývá projekt, který se výslovně odkazuje na příslušnou technickou normu ČSN 73 6005 - Prostorové uspořádání sítí technického vybavení (viz vypořádání bodu C. na straně 8 tohoto rozhodnutí). Napadené rozhodnutí podmínkou č. 1 výroku IV. napadeného rozhodnutí (dále jen „podmínka č. 1“) ukládá žadateli povinnost provést stavbu dle předloženého projektu. Vzhledem k tomu, že projekt stanovuje koordinaci sítí technického vybavení dle výše uvedené ČSN, je žadatel prostřednictvím podmínky č. 1 vázán k dodržování této normy. Pokud doposud provedenou stavební činností byla odvolatelce způsobena škoda, je oprávněna náhradu této škody uplatňovat po stavebníkovi, avšak řízení v tomto smyslu je občanskoprávním sporem, který je oprávněn rozhodovat pouze soud. Jak již bylo uvedeno výše, stavební povolení je vydáváno s tím, že je presumováno, že stavba bude prováděna v souladu s ním a s právními a technickými předpisy, z čehož vyplývá, že dříve způsobené poškození nemůže být důvodem pro nevydání povolení stavby. S ohledem na výše uvedené, kdy je zřejmé, že žadatel je vázán k dodržování normy prostorového uspořádání sítí technického vybavení, a že napadené rozhodnutí nemůže zasahovat do soukromoprávního vztahu k uplatňování náhrad za škody, nelze námitce vyhovět.“).

100. Pokud tedy žalobkyně namítla, že projekt neřeší souběh sítí v souladu s normou ČSN 736005, neboť neobsahuje žádné doklady o respektování ochranných pásem stávajících inženýrských sítí žalobkyně a ani řešení

souběhu inženýrských sítí žalobkyně (stávajících i plánovaných) v souladu s touto normou, nemohlo jít o námitku opodstatněnou. Tuto námitku žalovaný správně vypořádal tak, jak je popsáno v předchozím bodě, aniž však žalobkyně s tímto posouzením jakkoli v žalobě polemizuje. Nepřinesla-li žalobkyně žádnou argumentaci zpochybňující posouzení žalovaného, neshledal soud v této žalobní námitce důvod pro nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud žalobkyně namítla, že projekt pomíjí sítě žalobkyně, nepřihlédla např. k výkresům projektu č. 2 a C.4.c. Opět abscentuje žalobní tvrzení o vlivu tvrzené vady napadeného rozhodnutí na právní sféru žalobkyně.

101. **Námitka 13** není důvodná.

102. Na str. 9 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „*Pakliže odvolatelka s žadatelem uzavřela dohodu s tím, že se žadatel zavázal výše uvedená poškození opravit, jedná se čistě o soukromoprávní akt mezi odvolatelkou a žadatelem, jehož plnění nelze vymáhat prostřednictvím správního rozhodnutí. Stejně tak případné vady z plnění dohody nemůže městský úřad v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu, kdy správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům a v takovém rozsahu, v jakém mu byla zákonem svěřena, narovnávat prostřednictvím napadeného rozhodnutí.*“

103. Podle žalobní argumentace však správní orgány byly povinny vymáhat plnění dohody žalobkyně s žadatelem, konkrétně měly projektové řešení sjednané touto dohodou, týkající se souběhu plánovaných inženýrských sítí nahrazujících dosavadní stavbou poškozené inženýrské sítě, učinit součástí žádosti žadatele v opakovaném stavebním řízení.

104. Námitka je nedůvodná, protože dohody mezi žalobkyní a žadatelem ani jejich exekuce nebyly předmětem řízení. Požadavek žalobkyně, aby správní orgány zajistily, aby tyto dohody byly součástí žádosti žadatele, nevede k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, protože s žádostí smí disponovat výlučně žadatel (správní orgány obsah žádosti měnit nemohou). Soud dodává, že žalobkyně ostatně ani ve správním řízení netvrdila konkrétní obsah tvrzených dohod.

105. **Námitka 14** není důvodná.

106. Podle žalobkyně došlo ke zkrácení jejích práv tím, že prvoinstanční rozhodnutí mělo být vydáno na základě ust. § 129 odst. 5 stavebního zákona a nikoli dle ust. § 115 stavebního zákona, neboť správní orgány byly podle ust. § 129 odst. 5 stavebního zákona povinny požadovat doplnění podkladů v rozsahu nezbytném pro opakované projednání stavby, k čemuž přes zjištěné poškození inženýrských sítí žalobkyně a zásahů do jejich ochranných pásem stavbou žadatele nedošlo.

107. Jak bylo výše opakovaně vysvětleno, skutková varianta, že stavebník při provádění stavby poškodil inženýrské sítě žalobkyně a zasáhl do jejich ochranných pásem, nemohla mít na rozhodnutí správních orgánů v řízení o žádosti žadatele žádný vliv. Proto nemohla ani založit povinnost správních orgánů požadovat po žadateli doplnění podkladů. A proto nezákonnost napadeného rozhodnutí nemůže spočívat v tom, že formální nedostatek prvoinstančního rozhodnutí spočívající v chybném odkazu na ust. § 115 odst. 1 na místo ust. § 129 odst. 5 stavebního zákona byl napraven prvním měnícím výrokem napadeného rozhodnutí.

108. **Námitka 15** není důvodná.

109. Žalovaný k ní na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí uvedl: „*V případě této námitky krajský úřad přisvědčuje odvolatelce v tom, že poté co bylo*

prvoinstanční rozhodnutí zrušeno a zároveň stavba je již prováděna, mělo být napadené rozhodnutí vydáno na základě projednání žádosti ve správním řízení dle § 129 odst. 5 stavebního zákona, tedy na základě opakovaného stavebního řízení. Avšak v tomto nedostatku spíše formálního charakteru, nelze spatřovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to z důvodu toho, že opakované stavební řízení je procesně vázáno ustanoveními § 109 - § 115 stavebního zákona, na což výslovně ustanovení věty třetí § 129 odst. 5 stavebního zákona odkazuje. Z tohoto je tak zřejmé, že v případě opakovaného stavebního řízení jsou účastníkům řízení přiznávána stejná práva a povinnosti, přičemž podmínky pro uplatňování těchto práv jsou taktéž stejné, jako v případě stavebního řízení vedeného dle § 115 stavebního zákona. Stejně tak tomu je i v případě rozsahu nároků na žádost, projektovou dokumentaci a obligatorních podkladů rozhodnutí, které jsou taktéž stejné. Toto formálně procesní pochybení nečiní rozhodnutí ani nicotným, ani neuskutečnitelným, ani nepřezkoumatelným či vadným v takové míře, že by mělo z tohoto pohledu za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, obzvláště ne ve vztahu k odvolatelce, jejíž práva tímto nedostatkem nebyla nijak zkrácena. Z tohoto tak krajský úřad dovozuje, že tím že městský úřad v novém projednání žádosti postupoval dle výše uvedených ustanovení upravujících vydání stavebního povolení, jednal v důsledku v souladu s § 129 odst. 5 stavebního zákona, byť tuto skutečnost explicitně ve svých písemnostech neuvádí. Z výše uvedených důvodů proto krajský úřad přistoupil ke změně napadeného rozhodnutí, kdy výrokovou část doplnil o ustanovení § 129 odst. 5 stavebního zákona. Ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu dává krajskému úřadu oprávnění opravit v rámci odvolacího řízení napadené rozhodnutí, aniž by věc vrátil k opravě městskému úřadu. Zhojení tohoto formálního nedostatku změnou napadeného rozhodnutí v rámci odvolacího řízení, je postupem, který plně koresponduje se zásadou procesní ekonomie. Vzhledem k tomu, že krajský úřad neshledal jiná pochybení, pro která by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, je zřejmé, že nové projednání žádosti by vedlo k vydání identického rozhodnutí, které by pouze hojilo výše uvedený formální nedostatek. Správní řízení vedené správním orgánem prvního stupně a správní řízení o opravném prostředku (tedy od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí), stejně jako rozhodnutí prvoinstančního orgánu a rozhodnutí orgánu rozhodujícího o opravném prostředku, tvoří jeden celek, a není tedy v zásadě vyloučeno, aby odvolací orgán napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako vady rozhodnutí v něm vydané.“

110. S tímto posouzením žalovaného se soud ztotožňuje. Argumentuje-li žalobkyně tím, že dotčené orgány se nemohly vyjádřit k doplnění projektové dokumentaci žadatele a k tomu, zda je nutné doplnění projektového řešení souběhu plánovaných inženýrských sítí žalobkyně se stavbou žadatele a projektového řešení oprav ostatních inženýrských sítí žalobkyně poškozených stavbou žadatele, nelze jí přisvědčit: Jak již soud uvedl ve vztahu k námitce 1 v bodě 62 odůvodnění tohoto rozsudku, uplatněné žalobní námitky se netýkají zkrácení práv žalobkyně ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., ale práv třetích osob. Žalobkyně žádné konkrétní poškození svých práv v žalobě netvrdila, kdy poukázala toliko na omezení procesních práv dotčených orgánů.

111. **Námitka 16** není důvodná.

112. K vypořádání této námitky soud odkazuje na body 73 a 79 odůvodnění tohoto rozsudku., týkající se námitek 4, 5 a 6. Správní orgány byly vázány právním názorem

vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku a rozsudku Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti němu, podle něhož měly buď povolit stavbu tak, že na trase stoky C bude vysazena odbočka pro kanalizační přípojku pro připojení nemovitostí žalobkyně, nebo řádně odůvodnit, proč takto nepostupovaly. Napadeným rozhodnutím ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím byla žadateli povolena mj. stavba kanalizační stoky C, na níž byla zřízena odbočka řešící odkanalizování nemovitostí žalobkyně. Soud znovu podtrhuje, že jakékoli požadavky žalobkyně na zřízení odbočky na jiném kanalizačním systému, než který byl předmětem řízení, čímž varianta 3 variantního projektu je, jsou bezpředmětné. Pokud žalobkyně tvrdí, že doplnění projektu předpokládá poškození stávající technické infrastruktury žalobkyně a její ochranná pásma, pak se s tímto předpokladem soud neztotožňuje a žalobkyně ho nijak nevysvětluje.

113. **Námitka 17** není důvodná.

114. Žalobkyně prezentuje východisko, že povolovaný stavební záměr předpokládá poškození stávající technické infrastruktury žalobkyně a její ochranná pásma, tudíž zásah do jejího vlastnického práva, a proto nemělo být žádosti žadatele vyhověno, aniž ke zvolenému řešení udělila souhlas žalobkyně.

115. K vypořádání této námítky soud odkazuje na bod 79 odůvodnění tohoto rozsudku, týkající se námítky 6, a na bod 112 týkající se námítky 16. Soud znovu zdůrazňuje, že povolovaná stavba se neměla dotknout sítí vlastněných žalobkyní a uložených v pozemku, na němž se měla stavba provádět. Žadateli nevznikla povinnost předložit ve stavebním řízení doklad o souhlasu žalobkyně s povolovanou stavbou (srov. ust. § 110 odst. 2 stavebního zákona). Obecně platí, že pokud povolovaný záměr nepředpokládá zásah do vlastnického práva třetí osoby, její souhlas se nevyžaduje. Fakt, že prováděním záměru povoleného nebo nepovoleného může dojít k faktickému zásahu do cizích vlastnických práv, na tom nic nemění. Lze doplnit, že povolovaný stavební záměr nezahrnuje přípojku žalobkyně, nýbrž jen odbočku na stoce C žadatele – zda vůbec a jakou přípojku k této odbočce si žalobkyně provede, je na ní.

116. **Námitka 18** je nedůvodná.

117. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že ze str. 2 textové části doplnění projektu (*„Řešením napojení areálu bývalého l. na splaškovou kanalizaci do nové stoky C je využití stávajícího kanalizačního potrubí z objektu č. p. X. vedoucí na vlastní ČOV l., která již řadu let není v provozu a napojení tohoto potrubí na nový splaškový kanalizační systém obce – stoku C.“*) vyplývá, že napojení stavby č. p. X. prostřednictvím odbočky na stoce C je podmíněno zrušením stávající vnitřní kanalizace.

118. Argumentace žalobkyně není soudu srozumitelná: Žalobkyní citovaná část doplnění projektu uvádí, že z bývalého lihovaru vede kanalizační potrubí do vlastní ČOV l. (o tom nemůže být sporu – sama žalobkyně tvrdí, že toto potrubí bylo stavebníkem poškozeno) a dále že se toto potrubí může napojit na splaškovou kanalizaci (konkrétně novou stoku C) ústící do ČOV. Z toho nikterak nevyplývá, jak tvrdí žalobkyně, že napojení na stoku C v místě zřízené odbočky může nastat jen zrušením vnitřní kanalizace. V ostatním soud odkazuje na vypořádání námítky 6 v bodě 78 odůvodnění tohoto rozsudku.

119. **Námitka 19** není důvodná.

120. Žalobkyně namítla, že se správní orgány nezabývaly jejím tvrzením a důkazními návrhy ve vztahu k nesprávnosti východiska rozhodnutí správních orgánů, že stávající systém odkanalizování obce B. je oddílnou kanalizací. Žalobkyně přiložila k žalobě k důkazu listiny, které měly prokázat, že stávající systém odkanalizování obce B. je jednotnou, a nikoli oddílnou kanalizací (rozhodnutí Městského úřadu Klatovy sp. zn. ŽP/4194/06/Šp ze dne 26. 10. 2006, průvodní a technická zpráva projektanta Ing. J. P. z 6/2005 pro územní rozhodnutí stavby – B. Kanalizace a ČOV).
121. Je pravdou, že žalovaný na str. 11 napadeného rozhodnutí uvádí, že stávající systém je oddílnou kanalizací. Z námítky žalobkyně však nevyplývá, jak by její práva mohla být napadeným rozhodnutím zkrácena tím, že ve skutečnosti původní kanalizace, na niž se má napojovat nový systém stok, není kanalizací oddílnou, ale jednotnou. Pokud tím práva žalobkyně nemohla být negativně dotčena ve smyslu ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, resp. ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., kdy zásah do konkrétních práv žalobkyně netvrdí, nemohl i případně existující rozpor s popisem charakteru stávajícího kanalizačního systému způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Bylo by nadbytečné, aby soud ověřoval, zda je stávající kanalizace jednotná či oddílná, pokud žalobkyně netvrdila, zda a jaký konkrétní dopad do jejích práv případně nesprávné zjištění charakteru stávající kanalizace mělo. Z tohoto důvodu soud neprováděl k důkazu dvě žalobkyní navržené listiny, protože směřovaly k prokázání skutečnosti pro rozhodnutí soudu bezvýznamné.
122. Soud odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku v bodech 72 a 82 a obiter dictum dodává, že stávající kanalizace nebyla předmětem posuzovaného řízení. Na str. 4 v bodě 1.a Souhrnné technické zprávy projektu je uvedeno, že trasy navrhovaných kanalizačních stok z části sledují trasy stávající nevyhovující převážně jednotné, někde dešťové kanalizace. Na str. 19 výkresu A projektu (úvodní údaje a průvodní zpráva) je pak uvedeno, že nový kanalizační systém zajistí odvádění veškerých splaškových vod na novou ČOV a že „*stávající mnohdy stavebně nevyhovující historické kanalizační stoky nebudou využívány pro odvádění splaškových odpadních vod a budou využity pouze pro odvádění dešťových odpadních vod*“. I z toho důvodu nemohla vést námitka žalobkyně k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
123. **Námitka 20** není důvodná.
124. Nezákonnost neprovedení ohledání na místě odůvodnila žalobkyně tím, že šlo o opakované stavební řízení, dále že od doby podání žádosti uplynuly 4 roky a konečně poškozením sítí žalobkyně. Tato nezákonnost nemohla být podle žalobkyně odstraněna kontrolní prohlídkou, protože se na ní nemohla žalobkyně vyjádřit k poškození svých sítí.
125. Soud aprobejuje vypořádání této námítky žalovaným na str. 8 a odkazuje na něj. Kromě toho dodává následující: Žalobkyně v žalobě neuvedla, jak se měla tvrzená procesní vada spočívající v absenci ohledání na místě projevit na jejích právech a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, co by se na tomto ohledání mohlo zjistit, co žalobkyně nemohla mimo ohledání tvrdit. Z námítky by vyplývalo, že se žalobkyně domnívá, že kdyby bývalo bylo nařízeno ohledání na místě, mohla by se tam žalobkyně vyjádřit k poškození svých sítí a na místě to ukázat. Jak soud však výše opakovaně vyložil (např. v bodě 79 odůvodnění tohoto rozsudku), existence poškození sítí žalobkyně nebyla pro rozhodnutí správních orgánů v této věci relevantní. Tudíž

neprovedení ohledání na místě za účelem zjištění poškození sítí žalobkyně nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože tento procesní postup nezumožnil zjistit skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí.

126. **Námítka 21** není důvodná.

127. Tato námitka opět neobsahuje žádné tvrzení o konkrétním zásahu do práv žalobkyně. Jde o akademickou polemiku o jedné větě vytržené v posledního odstavce str. 13 napadeného rozhodnutí. Navíc tato věta nebyla žádným nosným důvodem rozhodnutí. Jelikož žalobkyně v žalobě neuvedla, jak se měla tvrzená nesprávnost předmětné věty žalovaného v napadeném rozhodnutí projevit na jejích právech a zákonnosti napadeného rozhodnutí, nemohla být s námitkou procesně úspěšná.

128. **Námítka 22** není důvodná.

129. Námítka 22 je obdobou námitky 6 a námitky 12, proto soud odkazuje na vypořádání těchto námitek v bodech 79 a 99 odůvodnění tohoto rozsudku a zde uvedenou aprobaci tam citovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 14. Žalobkyně nikterak nevyvrací argumentaci žalovaného na str. 14, resp. 8 napadeného rozhodnutí, která stojí na tom, že koordinace podzemních sítí je řešena projektem, který se výslovně odkazuje na technickou normu ČSN 736005, přičemž podmínka č. 1 výroku IV prvoinstančního rozhodnutí váže provedení stavby na projekt, tudíž stavebník musí při provádění stavby sítí normu dodržet. Případné poškození sítí je pro rozhodnutí ve věci irelevantní.

130. V žalobě žalobkyně argumentuje nesprávností podmínky č. 2 výroku IV prvoinstančního rozhodnutí, aniž takovou námitku v odvolání vznesla. Jak již soud výše vyložil, žalovaný nebyl povinen, nenamítala-li to žalobkyně ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu v odvolání, explicitně posuzovat otázku správnosti uvedené podmínky podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Napadeným rozhodnutím nebylo důvodu zavazovat žadatele k opravám případných poškození sítí žalobkyně. Soud dodává, že výčet obchodních korporací v podmínce č. 2 výroku IV prvoinstančního rozhodnutí není taxativní. V bodě 77 odůvodnění tohoto rozsudku je vyloženo, že správní orgány nebyly povinny zajišťovat vyjádření žalobkyně k žádosti žadatele. Od věci není ani odkaz žalovaného na ust. § 160 odst. 2 a ust. § 152 odst. 1 stavebního zákona ve vyjádření k žalobě.

131. **Námítka 23** není důvodná.

132. Soud aprobuje vypořádání této námitky žalovaným na str. 14 napadeného rozhodnutí (*„Přestože podmínka č. 13 napadeného rozhodnutí stanovuje, že bude provedena jen závěrečná kontrolní prohlídka, není tím však dotčena pravomoc městského úřadu dle § 133 odst. 1 stavebního zákona, kdy správní orgán prvního stupně může provést kontrolní prohlídku stavby mimo případů zde uvedených i kdykoliv, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné. Jedná se tak například o kontrolní prohlídky, kdy správní orgán prvního stupně může své úřední činnosti zjistit nezbytnost prošetření stavu stavby nebo prováděné stavební činnosti nebo kdy je tato potřeba vyvolána vnějším podnětem, na který je správní orgán prvního stupně povinen v rámci svých pravomocí reagovat. Stejně tak výše uvedená podmínka č. 13 napadeného*

rozhodnutí neznemožňuje provádět kontrolní prohlídky dle předloženého plánu kontrolních prohlídek. Plán kontrolních prohlídek stavby je součástí projektu v části „A. Úvodní údaje a průvodní zpráva“, kapitola A.10 Plán kontrolních prohlídek stavby". Ustanovení § 133 odst. 4 stavebního zákona stanovuje, které osoby se kontrolní prohlídky účastní. Na základě výzvy správního orgánu prvního stupně jsou povinni se účastnit stavebník,

projektant, stavbyvedoucí a osoba vykonávající stavební dozor, tedy pokud je výše uvedená osoba ve výzvě uvedena, vzniká jí povinnost kontrolní prohlídky se účastnit. K účasti na kontrolní

prohlídce mohou být dále přizváni dotčené orgány, autorizovaný inspektor či koordinátor bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Z tohoto výčtu je tak zřejmé, že stavební zákon neuvažuje účast osob, které byly účastníky stavebního řízení, při kontrolních prohlídkách stavby, tímto však není dotčena povinnost ve smyslu § 172 odst. 1 stavebního zákona, kdy vstup na pozemek je možný pouze s vědomím jejich vlastníků. Zároveň je nutné vnímat účel kontrolních prohlídek stavby dle § 133 odst. 1 stavebního zákona, kdy správní orgán prvního stupně při kontrolních prohlídkách zkoumá mimo jiné to, zda je stavba

prováděna v souladu se stavebním povolením, nikoliv kontrola provedení oprav prováděných na majetku odvolatelky. Na základě výše uvedeného se námitce nepřisvědčuje.“). Žalobkyně potvrzuje výklad stavebního zákona provedený žalovaným, ale polemizuje s vhodností platné právní úpravy. V tomto směru tedy nejde o žalobní bod, kdy žalobkyně netvrdí, v čem žalovaný pochybil tak, že její práva napadeným rozhodnutím poškodil. Domáhá-li se žalobkyně stanovení rozšíření kontrolních prohlídek v napadeném rozhodnutí za účelem ověření opravy poškození sítí žalobkyně, jde o její soukromoprávní vztah se stavebníkem, jak bylo výše mnohokrát opakováno. Jinými slovy, správní orgány nepochybily, když součástí podmínek předmětného povolení neučinily povinnost provést kontrolní prohlídku podle ust. § 133 stavebního zákona za účelem kontroly opravy sítí žalobkyně nebo za účelem kontroly provedení kanalizační odbočky pro připojení nemovitostí žalobkyně.

133. **Námitka 24** není důvodná.

134. Soud aprobuje vypořádání této námítky žalovaným na str. 15 napadeného rozhodnutí („S ohledem na vývoj řízení, kdy byl projekt doplněn o vysazení odbočky na stoce

C

pro

odkanalizování stavby č. p. 16 do nově budované kanalizace, a toto doplnění projektu se na základě tohoto rozhodnutí stává závazným, se první část výše uvedené námítky stává bezpředmětnou. Je tak zřejmé, že nelze namítat diskriminaci odvolatelky z důvodu toho, že povoloovaný stavební záměr nepředpokládá napojení stavby č. p. 16 na nově budovanou kanalizaci pro veřejnou potřebu. Stejně tak nezpůsobilé k vypořádání je namítaná diskriminace odvolatelky z důvodu toho, že byly poškozeny inženýrské sítě v jejím vlastnictví. Z argumentace odvolatelky lze nabýt dojmu, že se domnívá, že poškození inženýrských sítí v jejím vlastnictví bylo provedeno záměrně. Pokud se odvolatelka domnívá, že jí byla způsobena škoda úmyslně, lze ji ze strany správního orgánu pouze doporučit, aby se obrátila na orgány činné v trestním řízení, event. na soud v rámci uplatňování náhrad za jí způsobené škody. Ve věci odpovědnosti za škody způsobené stavební činností ve vztahu k vydání stavebního povolení krajský úřad odkazuje na vypořádání námítky C. na straně 8-9 tohoto rozhodnutí. Krajský úřad v souvislosti s namítanou diskriminací odvolatelky posoudil, zda nedošlo ke krácení jejích

práv, která ji na základě postavení účastníka řízení přiznává správní řád, stavební zákon a další právní předpisy či Listina základních práv a svobod. Na základě tohoto posouzení krajský úřad nezjistil, že by odvolatelka byla diskriminována ve výše uvedeném smyslu. K uplatňování práv v rámci řízení více viz vypořádání námítky A. na straně 5-6 tohoto rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů byla námitka shledána nedůvodnou.“)

135. Žalobkyně nepopírá, že povolovaný stavební záměr umožňuje napojení jejích nemovitostí na nově budovanou kanalizaci, ale svou diskriminaci spatřuje v tom, že 4 roky bylo toto řešení odmítáno, že navržené řešení je nevhodné, protože vedlo k poškození sítí žalobkyně, aniž by bylo poškození odstraněno. K tomu soud znovu uvádí, že délka řízení nemůže způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, kdy eventuální poškození sítí žalobkyně a jeho oprava nebyla předmětem řízení, tudíž ani z tohoto důvodu nemohla být tato žalobní námitka opodstatněná.
136. Ani **námitka 25** nebyla důvodná.
137. První dva odstavce této námítky vztahující se k námitkám 1 až 24 neobsahují žádné tvrzení o konkrétním zásahu do práv žalobkyně. Jelikož žalobkyně konkrétně neuvedla, jak se měla tvrzená nesprávnost dvou vět žalovaného v napadeném rozhodnutí projevit na jejích právech a zákonnosti napadeného rozhodnutí, nemohla být námitka v této části opodstatněná.
138. Žalobkyně dále argumentovala nesporně existujícím zákazem diskriminace. Soud se též ztotožňuje s východiskem, že při poskytování veřejných služeb nelze připustit diskriminaci mj. na základě rasového nebo etnického původu. Na tom nic nemění to, že podle judikatury správních soudů se ust. § 133a o. s. ř. o přesunu důkazního břemena na žalovaného v případech diskriminace pro řízení o žalobě dle § 65 s. ř. s. nepoužije (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2014, č. j. 7 A 156/2010 – 38).
139. V posledních třech odstavcích bodu IV žaloby žalobkyně jako rezultat, k němuž by měla východiska o zákazu rasové či etnické diskriminaci dospět, že s ní nikdy žadatel neprojednal orientační trasu potrubí domovní kanalizační přípojky a místa vysazení příslušných odboček, na rozdíl od ostatních vlastníků nemovitostí v obci. Z kontextu žalobní námítky 25 by vyplývalo, že žalobkyně má za to, že byla správními orgány diskriminována z důvodu své rasy nebo etnického původu tak, že na rozdíl od ostatních vlastníků nemovitostí s ní nebyla projednána orientační trasa potrubí domovní kanalizační přípojky a místa vysazení kanalizačních odboček.
140. Námitka je neopodstatněná. Z citace projektu nevyplývá, že s někým žadatel projednával orientační trasu domovní kanalizační přípojky, což u sebe žalobkyně považuje za diskriminaci. Pokud jde o místa kanalizačních odboček, pak ani ty evidentně se všemi vlastníky projednány nebyly, jak vyplývá z žalobkyní citované části projektu (šlo explicitně o odbočky navržené dle zkušenosti). V každém případě však takovou námitku žalobkyně v odvolání neuplatnila a žalovaný nebyl povinen ji tedy dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu vypořádávat. Navíc, žalobkyně opět neuvedla, v čem ji měla tvrzená vada poškodit, tzn., jakým způsobem se v její právní sféře projevilo to, že s ní žadatel odbočku a trasu neprojednával.
141. K výkladu práva je povolán soud. Podle ust. § 64 s. ř. s. ve spojení s ust. § 125 o. s. ř.

platí, že důkazními prostředky se zjišťuje stav věci. Protože žalobkyní k důkazu navržený manuál o diskriminaci nemohl z povahy věci prokázat skutkový stav, soud ho k důkazu neprováděl.

142. Soud neprovedl žadatelem v prvním vyjádření navržené důkazy (výpis žalobkyně z katastru nemovitostí, rozhodnutí ONV v Klatovech ze dne 26. 11. 1984 VLHZ2110/84-235, smlouva o bezúplatném převodu vlastnictví ČOV ze dne 30. 8. 2005, rozhodnutí MÚ v Klatovech ŽP/41994/06/Šp ze dne 26. 10. 2006, rozhodnutí MÚ v Klatovech ŽP9564/08/Šp ze dne 12. 8. 2008, rozhodnutí MÚ v Klatovech sp. zn. ZN/ŽP/2252/16, čj. ŽP11762/16/Sch, ze dne 30. 12. 2016 rozhodnutí ONV v Klatovech VLHZ ŽP 2098/89-235 ze dne 21. 11. 1989, rozhodnutí ONV v Klatovech ŽP1485/93-231-2/K ze dne 19. 7. 1993, rozhodnutí MÚ v Klatovech ŽP6006/2004 ze dne 12. 4. 2005, rozhodnutí o umístění stavby MÚ v Klatovech sp. zn. OVÚP1236/11/Ma, čj. OVUP/2270/11/Ma ze dne 15. 4. 2011), neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby, protože vlastnictví žalobkyně k nemovitostem v obci bylo nesporné, resp. šlo o důkazy vztahující se k irelevantnímu charakteru stávající kanalizace a ČOV I., kdy územní rozhodnutí z roku 2011 bylo součástí správního spisu.
143. Soud neprovedl ani žadatelem v druhém vyjádření navržené důkazy (spis Okresního soudu v Klatovech sp. zn. 10 C 210/99, zejména rozsudek č. j. 10 C 210/99-734 ze dne 28. 3. 2011, rozsudek Okresního soudu v Klatovech č. j. 8 C 146/2011-127 ze dne 9. 11. 2012 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 56 Co 213/2013-165 ze dne 30. 7. 2013, rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 30 Cdo 3107/2014-198 ze dne 17. 6. 2015, přípis Statku Nové Hradky státní podnik Pozemkovému fondu ČR ze dne 18. 4. 2005, rozsudek Okresního soudu v Klatovech č. j. 8 C 319/2011-417 ze dne 28. 8. 2017, rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 11 Co 424/2017-504 ze dne 5. 2. 2018, usnesení Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 3594/2018-547 ze dne 5. 12. 2018, usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 529/2019 ze dne 19. 5. 2019 a rozsudek Okresního soudu v Klatovech č. j. 9 C 248/2019-121 ze dne 26. 8. 2020), neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby. Navržené důkazy se totiž netýkaly předmětu řízení, protože se vztahovaly k restitučním nárokům žalobkyně k nemovitostem v obci B., k určení vlastnického práva žadatele k obecní ČOV a dále šlo o listiny týkající se ČOV I.
144. Soud nepřihlížel k tvrzením vzneseným žalobkyní při jednání soudu, že stávající jednotnou kanalizaci nelze napojit na novou splaškovou kanalizaci obce a že má žalobkyně pochybnosti o průběhu platnosti územního rozhodnutí z roku 2006 a územního rozhodnutí z roku 2011. Podle ust. § 71 odst. 2 in fine s. ř. s. smí být žalobní body rozšířeny jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 27. 1. 2021 (viz ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.), proto byly tyto námítky, uplatněné poprvé při jednání soudu dne 16. 6. 2021, opožděné. Obiter dictum soud uvádí, že stávající kanalizace nebyla předmětem řízení před správními orgány, protože ten byl dán rozsahem žádosti žadatele a nikoli rozsahem územního rozhodnutí (viz výroky prvoinstančního a napadeného rozhodnutí). Pokud žalobkyně uváděla, že projektant vycházel z nesprávného údaje o charakteru stávající kanalizace (splašková), pak pominula (viz str. 4 bod 1.a Souhrnné technické zprávy a str. 19 výkresu A projektu úvodní údaje a průvodní zpráva), že projektant si byl vědom toho, že stávající kanalizace není jen splašková. Z územního rozhodnutí z roku 2011 (str. 5) pak vyplývá, že platnost územního rozhodnutí z roku 2006 byla prodloužena a že žadatel včas

požádal o jeho změnu, tudíž územní rozhodnutí z roku 2011 nahradilo územní rozhodnutí z roku 2006 (srov. ust. § 94 odst. 1 stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012). Ze správního spisu vyplývá, že územní rozhodnutí z roku 2011 nepozbylo platnosti, protože jeho platnost byla prodloužena rozhodnutím Městského úřadu Klatovy, odboru výstavby a územního plánování, č. j. OVÚP/6409/13/MA, ze dne 15. 10. 2013 do 19. 11. 2015 a v té době byla vydána dvě stavební povolení pro kanalizační stoky AE a AF [srov. ust. § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona ve znění po 31. 12. 2012].

145. Soud závěrem shrnuje, že rozsah předmětu správního řízení byl dán žádostí žadatele v kontextu územního rozhodnutí z roku 2011, kdy z žalobních námitek nevyplývalo, že by žádost a k ní připojená projektová dokumentace byla s tímto územním rozhodnutím v rozporu. Takto se stala předmětem řízení mj. stoka C, na níž bude podle doplnění projektu zřízena odbočka pro odkanalizování nemovitostí žalobkyně. Jelikož umístění stok a námitky s tím související patří do fáze územního řízení, nemohla žalobkyně v posuzovaném stavebním a vodoprávním řízení uspět s požadavkem na zřízení jiné stoky, než která vyplývala z územního rozhodnutí z roku 2011 (konkrétně stoky CA uvažované územním rozhodnutím z roku 2006). Správní orgány byly vázány právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku a rozsudku Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, podle něhož měly buď povolit stavbu tak, že na trase nové stoky C bude vysazena odbočka pro kanalizační přípojku pro připojení nemovitostí žalobkyně, nebo řádně odůvodnit, proč takto nepostupovaly. Správní orgány se rozsudky správních soudů důsledně řídily a postupovaly tak, že povolily stavbu kanalizační stoky C za současného zřízení odbočky umožňující odkanalizování nemovitostí žalobkyně. Vznášela-li žalobkyně požadavky na zřízení odbočky na jiném kanalizačním systému, než který byl předmětem řízení (stoka C), čímž varianta 3 variantního projektu je, nemohlo jít o námitky opodstatněné. Žalobkyně může a nemusí odbočku na stoce C použít pro svou kanalizační přípojku, kdy napadené rozhodnutí není nezákonné proto, že nezřídilo stoku CA v rozporu s územním rozhodnutím z roku 2011, i kdyby to žalobkyni vyhovovalo více. Otázka, zda a jak při provádění stavby stavebník poškodil stávající síť, nebyla pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní, a to vzhledem k předmětu řízení. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu, že žalobkyně s odbočkou na stoce C nesouhlasila, jelikož její souhlas podmínkou zákonnosti nebyl. Povolení zřízení odbočky na stoce C se navíc právní sféry žalobkyně nemohlo nijak dotknout - zda vůbec a jakou přípojku k této odbočce si žalobkyně provede, je jen na ní.
146. Soud neshledal žádnou z žalobkyní uplatněných námitek důvodnou, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

147. Podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě i při jednání soudu výslovně vzdal, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
148. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., kdy osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo,

protože jí soud neuložil žádnou povinnost a zároveň neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení, jíž se v podání ze dne 4. 2. 2021 domáhala, odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. června 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu